

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
Західноукраїнський національний університет
Навчально-науковий інститут новітніх освітніх технологій
Кафедра правознавства і гуманітарних дисциплін ВННІЕ

БЕСПАЛЬКО Анна Олександрівна
Розвиток самоприйняття як чинник психологічного благополуччя
особистості дорослого віку / The Development of Self-Acceptance as a Factor
of Psychological Well-Being in Adulthood
спеціальність: 053 – Психологія
освітньо-професійна програма – Психологія

Кваліфікаційна робота

Виконала студентка групи
ПСЗМ-22
А. О. Беспалько

ТЕРНОПІЛЬ-2025

АНОТАЦІЯ

Беспалько Анна Олександрівна

Розвиток самоприйняття як чинник психологічного благополуччя особистості дорослого віку.

Дослідження на здобуття освітнього ступеня «магістр» за спеціальністю 053 «Психологія», освітньо-професійна програма. – Західноукраїнський національний університет, Тернопіль, 2025.

У роботі розкрито психологічну природу безумовного самоприйняття та його роль у забезпеченні психологічного благополуччя дорослої особистості. Здійснено теоретичний аналіз наукових підходів до вивчення феноменів самоприйняття й психологічного благополуччя. Проведено емпіричне дослідження рівнів самоприйняття і благополуччя у вибірці дорослого населення, встановлено наявність статистично значущого позитивного зв'язку між цими змінними. Розроблено та апробовано психокорекційну програму розвитку самоприйняття, оцінено її ефективність для підвищення психологічного благополуччя. Представлено висновки та практичні рекомендації для застосування в психологічному консультуванні й тренінговій роботі.

ANNOTATION

Bespalko Anna Alexandrivna

Development of self-acceptance as a factor of psychological well-being in adulthood. – Manuscript.

Research for the degree of Master in the specialty 053 "Psychology", educational and professional program. – West Ukrainian National University, Ternopil, 2025.

The paper reveals the psychological essence of unconditional self-acceptance and its role in ensuring psychological well-being in adulthood. A theoretical analysis of scientific approaches to the study of self-acceptance and psychological well-being is carried out. An empirical study was conducted to assess levels of self-acceptance and

well-being in an adult sample, with a statistically significant positive correlation found between the variables. A psycho-corrective program for the development of self-acceptance was designed and tested, and its effectiveness in enhancing psychological well-being was evaluated. The paper provides conclusions and practical recommendations for use in psychological counseling and training practice.

ЗМІСТ

ВСТУП

РОЗДІЛ 1. ТЕОРЕТИЧНІ ЗАСАДИ ДОСЛІДЖЕННЯ САМОПРИЙНЯТТЯ ТА ПСИХОЛОГІЧНОГО БЛАГОПОЛУЧЧЯ ОСОБИСТОСТІ ДОРΟΣЛОГО ВІКУ.

1.1. Феномен самоприйняття у психологічній науці

1.2. Психологічне благополуччя особистості: сутність, структура та чинники

1.3. Вікові особливості самоприйняття та психологічного благополуччя у дорослому віці

Висновки до розділу 1

РОЗДІЛ 2. ЕМПІРИЧНЕ ДОСЛІДЖЕННЯ ВЗАЄМОЗВ'ЯЗКУ САМОПРИЙНЯТТЯ ТА ПСИХОЛОГІЧНОГО БЛАГОПОЛУЧЧЯ ОСОБИСТОСТІ ДОРΟΣЛОГО ВІКУ

2.1. Організація та методика дослідження

2.2. Аналіз рівня розвитку самоприйняття у осіб дорослого віку

2.3. Взаємозв'язок самоприйняття з компонентами психологічного благополуччя

Висновки до розділу 2

РОЗДІЛ 3. РОЗВИТОК САМОПРИЙНЯТТЯ ЯК УМОВА ПІДВИЩЕННЯ ПСИХОЛОГІЧНОГО БЛАГОПОЛУЧЧЯ ОСОБИСТОСТІ ДОРΟΣЛОГО ВІКУ

3.1. Теоретичне обґрунтування програми розвитку самоприйняття

3.2. Методологічні підходи до формування позитивного самоприйняття у дорослому віці

3.3. Оцінка ефективності програми розвитку самоприйняття та її впливу на психологічне благополуччя

Висновки до розділу 3

ВИСНОВКИ

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

ВСТУП

У сучасному світі, де динаміка соціальних, економічних і культурних змін значно впливає на життєдіяльність особистості, зростає увага до внутрішніх психологічних ресурсів людини, що забезпечують її стабільність, адаптацію та цілісність. Одним із таких ресурсів є самоприйняття — здатність людини сприймати й цінувати себе такою, якою вона є. Самоприйняття не лише визначає характер ставлення індивіда до самого себе, а й виступає основою для формування психологічного благополуччя, що є критично важливим у дорослому віці — періоді, який характеризується численними викликами, відповідальністю та необхідністю самореалізації.

Проблематика самоприйняття та психологічного благополуччя активно вивчається в зарубіжній та українській психології. Значний внесок у дослідження феномену самоприйняття зробили такі науковці, як К. Роджерс, А. Маслоу, К. Рифф, які розглядали самоприйняття як одну з ключових умов особистісного зростання, автентичності та реалізації внутрішнього потенціалу. В українському науковому просторі тематику психологічного благополуччя та внутрішніх ресурсів особистості розробляли Т. Титаренко, О. Ковальчук, Н. Повякель, Л. Орбан-Лембрик та інші. Попри наявність теоретичних напрацювань, у сучасній психологічній практиці досі існує потреба в глибшому аналізі взаємозв'язку самоприйняття та благополуччя в контексті дорослого віку, а також у створенні прикладних програм психологічного супроводу на основі цих даних.

Актуальність теми дослідження зумовлена необхідністю розширення уявлень про психологічні механізми підтримки та збереження благополуччя дорослої людини, серед яких самоприйняття виступає ключовим регулятором внутрішньої гармонії, самооцінки та здатності до адаптації. Науковий інтерес також спричинений потребою в створенні ефективних програм психологічного супроводу, спрямованих на розвиток позитивного ставлення до себе.

Мета дослідження – теоретично обґрунтувати та емпірично дослідити роль самоприйняття як чинника психологічного благополуччя особистості дорослого віку, а також розробити програму розвитку самоприйняття для підвищення рівня психологічного благополуччя.

Об'єкт дослідження – психологічне благополуччя особистості дорослого віку.

Предмет дослідження – самоприйняття як чинник психологічного благополуччя.

Методи дослідження:

- теоретичні (аналіз, узагальнення, класифікація наукових джерел);
- емпіричні (опитувальник самоприйняття SAQ; шкала психологічного благополуччя К. Рифф);
- математико-статистичні (кореляційний аналіз з використанням коефіцієнта Пірсона).

Практична значущість дослідження полягає у можливості застосування розробленої програми для психологічного консультування дорослих людей, з метою підвищення рівня їхнього психологічного благополуччя через розвиток позитивного самоприйняття.

Апробація результатів дослідження.

Завдання дослідження:

1. Розкрити сутність феномену самоприйняття у контексті сучасної психологічної науки.
2. Проаналізувати основні теоретичні підходи до розуміння психологічного благополуччя особистості, його структуру та чинники.
3. З'ясувати вікові особливості прояву самоприйняття та психологічного благополуччя у дорослому віці.
4. Описати організацію та методику емпіричного дослідження взаємозв'язку самоприйняття та психологічного благополуччя.
5. Дослідити рівень розвитку самоприйняття у осіб дорослого віку.

6. Зіставити емпіричні результати з теоретичними положеннями щодо особистісного функціонування в дорослому віці.
7. Розробити програму розвитку самоприйняття як умови підвищення психологічного благополуччя особистості дорослого віку.

Структура роботи. Робота охоплює 95 сторінок друкованого тексту, складається з трьох основних розділів, кожен з яких послідовно розкриває теоретичні засади, емпіричні результати та прикладні аспекти дослідження. До наукової праці включено 51 джерело використаної літератури. Завершується робота двома додатками, що містять авторські інструменти, допоміжні матеріали та уточнення до основного змісту.

РОЗДІЛ 1

ТЕОРЕТИЧНІ ЗАСАДИ ДОСЛІДЖЕННЯ САМОПРИЙНЯТТЯ ТА ПСИХОЛОГІЧНОГО БЛАГОПОЛУЧЧЯ ОСОБИСТОСТІ

1.1. Феномен самоприйняття у психологічній науці

Самоприйняття постає як складний і глибоко інтегрований психічний феномен, що виявляється у сформованому, здебільшого стійкому ставленні індивіда до самого себе. Йдеться про прийняття своєї особистості цілісно, разом із усіма позитивними і негативними сторонами, без непропорційного самозасудження або, навпаки, перебільшеної ідеалізації. На відміну від самооцінки, яка акцентується на оцінюванні себе в певних аспектах, самоприйняття охоплює глибше визнання власної природи, життєвого досвіду, внутрішніх переживань, поглядів, індивідуальних проявів і емоційних реакцій. Це внутрішній стан, у якому людина здатна бачити себе реалістично, без відчуття провини за власні недосконалості, визнаючи при цьому право бути собою у всій багатоманітності особистісних виявів [27].

Такий рівень самосвідомості має важливе значення для психічного здоров'я, оскільки дозволяє знижувати внутрішню напругу, конфліктність, сприяє формуванню гармонійних стосунків із собою та з іншими. Людина, що приймає себе, водночас не відмовляється від прагнення до змін чи вдосконалення, однак ці зусилля мають не компенсаторний, а розвитковий характер — базуються не на відразі до себе, а на бажанні реалізувати свій потенціал більш повно.

У контексті психологічного функціонування самоприйняття відіграє фундаментальну роль у становленні внутрішньої узгодженості, стабільності самоідентичності та зниженні ризиків розвитку емоційних порушень, таких як депресія, тривожність, почуття меншовартості чи внутрішньої порожнечі. Воно тісно пов'язане із почуттям власної гідності, автентичності, умінням бути чесним перед собою, відчуттям особистісної свободи та автономії. Через призму

самоприйняття індивід вибудовує власну стратегію поведінки, приймає рішення, відстоює межі, а також конструює образ себе як соціального суб'єкта, здатного взаємодіяти з іншими не через маскування чи відмову від себе, а через справжність і повагу до своєї унікальності [8].

Самоприйняття, таким чином, виступає не лише як передумова для гармонійного розвитку особистості, а й як ключова умова збереження та підтримки психологічного благополуччя, адаптації до соціальних умов, а також підтримання високого рівня життєвої задоволеності й емоційної врівноваженості. У межах сучасної психологічної науки феномен самоприйняття розглядається як складне та глибоко особистісне внутрішнє утворення, яке формує загальне ставлення людини до самої себе, свого тіла, індивідуальних рис характеру, здібностей, досягнень, а також до власного минулого досвіду, емоційних станів і способів реагування у різноманітних життєвих ситуаціях. Це явище тісно пов'язане із розвитком самосвідомості, самоусвідомлення та рефлексії, адже передбачає не лише механічне сприйняття власних особливостей, а їх глибоке переживання та осмислення [26].

Самоприйняття вказує на внутрішню готовність індивіда бачити себе без спотворень — тобто не тільки через призму досягнень або позитивних рис, але й у контексті своїх недосконалостей, помилок, внутрішніх конфліктів, сумнівів і пережитих поразок. Такий підхід не зумовлює капітуляцію перед особистісними труднощами, натомість він слугує фундаментом для реалістичної оцінки власного «Я» та поступового розвитку. Уміння приймати свої тіньові сторони, не витісняючи їх зі свідомості, дає можливість людині інтегрувати їх у цілісну систему уявлень про себе, що, у свою чергу, є важливою умовою для формування здорової самооцінки, внутрішньої гармонії та емоційної рівноваги [1].

З психологічної точки зору, відсутність самоприйняття нерідко супроводжується підвищеною тривожністю, самозапереченням, схильністю до надмірної самокритики або ідеалізації інших, що знижує здатність до ефективної саморегуляції, зумовлює утруднення в міжособистісних стосунках та формує хронічне невдоволення собою. У той час як справжнє самоприйняття не лише

звільняє від деструктивних переживань, а й відкриває доступ до глибших ресурсів особистості — таких як внутрішня стійкість, адаптивність до змін, здатність до особистісного зростання та повноцінного емоційного функціонування.

У контексті життєвого розвитку самоприйняття постає динамічною структурою, яка може змінюватися під впливом досвіду, життєвих обставин, психологічної підтримки або рефлексивних процесів. Воно формується ще в дитинстві, у взаємодії з батьками та значущими дорослими, і продовжує еволюціонувати протягом усього життя, зокрема внаслідок осмислення особистих цінностей, успіхів, невдач і внутрішніх перетворень. Таким чином, феномен самоприйняття у психології розглядається як один із ключових показників психологічної зрілості особистості, її здатності до саморозуміння, конструктивної взаємодії зі світом і досягнення суб'єктивного відчуття благополуччя [25].

Один із найгрунтовніших теоретичних підходів до осмислення феномена самоприйняття сформувався в межах гуманістичної парадигми психології, яка набула широкого поширення завдяки працям Карла Роджерса. У рамках цього підходу самоприйняття розглядається як фундаментальна умова психічного здоров'я, цілісного особистісного розвитку та повноцінної реалізації внутрішнього потенціалу людини. Згідно з концептуальними засадами Роджерса, кожна особистість володіє природженою тенденцією до самоактуалізації — тобто прагненням до гармонійного зростання, самореалізації, вдосконалення своїх можливостей та поглиблення розуміння себе. Однак реалізація цієї тенденції можлива лише за наявності внутрішньої прийнятності себе — як таких рис, які вважаються соціально бажаними, так і тих, які є менш привабливими або суперечливими.

Гуманістична психологія акцентує увагу на тому, що безумовне самоприйняття, на відміну від умовного, не залежить від зовнішніх досягнень, схвалення з боку інших чи відповідності певним соціальним стандартам. Індивід, який здатен ставитись до себе з повагою, розумінням та прийняттям, навіть тоді,

коли зазнає труднощів або проявляє поведінку, яка не узгоджується з його ідеальним образом, зберігає емоційну стійкість, здатність до саморефлексії і відкритість до особистісних змін. Це, у свою чергу, підвищує рівень інтеграції внутрішнього досвіду, знижує внутрішні конфлікти і сприяє формуванню гнучкого способу адаптації до нових або стресових життєвих обставин.

Карл Роджерс підкреслював, що здатність до самоприйняття не виникає спонтанно, а формується у процесі міжособистісної взаємодії, особливо за умови, коли людина з дитинства отримує досвід безумовної позитивної уваги — тобто коли її сприймають і визнають не за досягнення чи відповідність очікуванням, а як цінність саму по собі. Така взаємодія сприяє формуванню внутрішнього переконання в особистій цінності, що, у подальшому, дозволяє людині розвивати автентичне «Я», бути в контакті зі своїми емоціями, потребами та устремліннями, а також долати почуття провини або сорому, які часто перешкоджають прийняттю себе.

У рамках сучасних наукових підходів, що базуються на позитивній психології, самоприйняття розглядається як складний багатовимірний процес, тісно пов'язаний із низкою взаємопов'язаних психічних феноменів, серед яких особливу роль відіграють самооцінка, автентичність, здатність до самоспівчуття, а також навички емоційної саморегуляції. Ці компоненти не існують у відриві один від одного, навпаки, вони утворюють єдине функціональне поле, в якому самоприйняття відіграє інтегруючу і стабілізуючу роль. У цьому контексті самоприйняття розглядається не просто як статичне переживання позитивного ставлення до себе, а як динамічний, усвідомлений процес, що відбувається в результаті глибокого особистісного осмислення власного досвіду, у тому числі й у взаємодії з іншими людьми, соціальним оточенням та культурним контекстом.

Особливої значущості цей феномен набуває в умовах постійних змін і викликів, що супроводжують сучасне життя, коли індивід має справу з неоднозначними або травматичними подіями, які можуть впливати на уявлення про себе, зумовлювати сумніви у власній цінності або спроможностях. Здатність не заперечувати власні емоції, не уникати внутрішніх конфліктів і не

знецінювати моменти слабкості, а натомість включати їх у поле свідомого прийняття, виступає проявом особистісної зрілості та ознакою високого рівня психологічного функціонування [24].

Важливо зазначити, що самоприйняття у позитивній психології тлумачиться не як потурання власним вадам чи виправдання недоліків, а як визнання права бути людиною зі своїми межами, які не применшують цінності особистості. Такий підхід передбачає емпатійне ставлення до себе, уміння підтримати себе у складні моменти, що, у свою чергу, сприяє формуванню емоційної рівноваги, зниженню рівня внутрішньої напруги, тривожності, самозвинувачення та депресивних переживань.

У науковій літературі наголошується на тому, що самоприйняття не є фіксованою рисою або сталою особистісною характеристикою, притаманною індивіду від народження. Навпаки, воно розглядається як динамічне психологічне утворення, що поступово формується у процесі індивідуального розвитку особистості, під впливом цілого комплексу зовнішніх і внутрішніх чинників. Цей процес має пролонгований характер, охоплюючи різні етапи онтогенезу, і відбувається у тісному зв'язку з досвідом соціальної взаємодії, системою виховання, особливостями родинного оточення, значущими міжособистісними контактами, а також переживанням життєвих змін і викликів [2].

На ранніх вікових етапах, коли психіка ще не досягла достатньої автономії, вирішальне значення для становлення базового образу себе має емоційна підтримка з боку близьких дорослих – насамперед батьків, а також вихователів, вчителів або інших фігур, що виступають у ролі джерела прийняття, розуміння та емоційного підкріплення. Умови, в яких дитина відчуває себе цінною незалежно від поведінки чи результатів діяльності, створюють психологічне підґрунтя для виникнення позитивного самосприйняття. Це формує початкову довіру до себе як до особистості, що згодом трансформується у внутрішню здатність приймати себе самостійно, без зовнішніх підтверджень чи умовностей.

Водночас, у процесі дорослішання і розширення соціального досвіду, самоприйняття зазнає певних змін під впливом нових ролей, оцінок з боку оточення, досягнень і невдач, а також складних і кризових подій, що змушують особистість переосмислювати себе, переглядати власні уявлення і здійснювати глибоку рефлексію щодо особистісних якостей, мотивів і вчинків. Важливо, що здатність до такого рефлексивного осмислення власного «Я», яка інтенсивно розвивається у підлітковому віці й досягає високого рівня у дорослості, є одним із головних механізмів самоприйняття впродовж життя.

У контексті клінічної психології феномен самоприйняття набуває особливої значущості, оскільки рівень сформованості цієї особистісної якості безпосередньо впливає на психічне здоров'я та функціонування індивіда у повсякденному житті. Низький або фрагментарний рівень самоприйняття нерідко асоціюється з підвищеною вразливістю до розвитку різних форм емоційної та поведінкової дезадаптації. Так, у клінічних дослідженнях встановлено, що люди, які схильні до хронічного неприйняття себе, надмірної самокритики, заниженої самооцінки або жорсткого внутрішнього самосуду, частіше демонструють симптоматику тривожних розладів, депресивних станів, мають схильність до емоційної ізоляції, внутрішньої напруги та зниженого рівня життєвої енергії [13].

Такий внутрішній конфлікт між реальним образом себе та неприйняттям власних особливостей може спричиняти психосоматичні порушення, де емоційне напруження проявляється у вигляді тілесних симптомів, а також провокувати труднощі у побудові стабільних, довірливих міжособистісних зв'язків. У результаті формується замкнене коло: внутрішнє неприйняття себе веде до міжособистісної дисфункції, що у свою чергу поглиблює переживання самотності, тривоги й безвиході.

Навпаки, особистість, що володіє добре інтегрованим і стабільним рівнем самоприйняття, здатна на емоційну регуляцію, гнучке реагування на труднощі, та менш схильна до фіксації на власних невдачах. Такий індивід частіше обирає адаптивні, конструктивні способи подолання життєвих викликів, виявляє

стійкість до стресів і демонструє високий рівень психологічної самодостатності. Ресурсність самоприйняття полягає у тому, що воно виступає опорою для розвитку внутрішнього діалогу, сприяє формуванню здатності до самоспівчуття, позитивної інтерпретації власного досвіду, а також підтримує мотивацію до особистісного зростання без потреби у зовнішньому підтвердженні цінності власного «Я» [3].

Самоприйняття у психології є складним і багатоаспектним феноменом, що виявляється як у когнітивному, так і в емоційному, поведінковому та соціальному вимірах. Його аналіз потребує міждисциплінарного підходу та врахування динаміки особистісного становлення, внутрішніх конфліктів та взаємозв'язку із самооцінкою, ідентичністю та життєвими цінностями.

1.2. Психологічне благополуччя особистості: сутність, структура та чинники

Психологічне благополуччя особистості — це динамічний стан внутрішньої гармонії, який характеризується позитивним сприйняттям себе, свого життя, здатністю ефективно справлятися з життєвими труднощами, реалізовувати власний потенціал, підтримувати задовільні міжособистісні стосунки та переживати відчуття сенсу і мети свого існування.

Це поняття охоплює як емоційні (відчуття радості, задоволеності, внутрішнього спокою), так і когнітивні (усвідомлення власної цінності, життєвої цілеспрямованості) аспекти функціонування особистості. Психологічне благополуччя не є постійним станом, воно формується під впливом індивідуальних, соціальних, культурних та ситуативних чинників, і залежить від здатності особистості до адаптації, рефлексії, прийняття себе та навколишньої дійсності.

Поняття психологічного благополуччя особистості посідає ключове місце в межах сучасної психологічної теорії, особливо в рамках позитивної психології та гуманістичних концепцій, які спрямовані на дослідження чинників, що

сприяють повноцінному та змістовному існуванню людини. Йдеться не лише про стан відсутності клінічно значущих психічних розладів або тимчасового емоційного дискомфорту, але передусім про глибше внутрішнє переживання особистості, що включає відчуття життєвої цілісності, емоційної врівноваженості та здатності підтримувати стійке позитивне ставлення до себе й навколишньої дійсності [12].

Психологічне благополуччя як інтегральний феномен охоплює широкий спектр елементів: це і когнітивне оцінювання свого життя як змістовного, і емоційна насиченість позитивними переживаннями, і наявність почуття задоволеності міжособистісними відносинами, професійною діяльністю, умовами життя, а також суб'єктивне сприйняття себе як самореалізованої, автономної та ефективною особистості. У цьому контексті благополуччя не зводиться до пасивного гедоністичного стану — це результат динамічного процесу взаємодії між особистістю та соціальним оточенням, у ході якого індивід здобуває досвід подолання труднощів, розкриття власного потенціалу та досягнення внутрішньої узгодженості з цінностями, цілями та діями.

Сутність цього утворення розкривається через такі психологічні характеристики, як автентичність, наявність життєвої мети, розвиток самосвідомості, ефективна емоційна регуляція, здатність до емпатії та встановлення глибоких, підтримуючих зв'язків із важливими іншими. Психологічне благополуччя постає також як показник адаптаційної зрілості, де індивід демонструє гнучкість у реагуванні на зміни середовища, вміння знаходити ресурси у кризових обставинах, а також здатність підтримувати внутрішню рівновагу навіть у стресових ситуаціях [28].

Суть психологічного благополуччя полягає у внутрішньому переживанні людиною свого існування як змістовного, значущого та вартісного, що супроводжується відчуттям гармонії, задоволеності життям і глибокого прийняття себе в усіх життєвих ролях. Особи, які демонструють високий рівень цього стану, як правило, характеризуються стійкою вірою у власну здатність впливати на перебіг свого життя, вмінням долати труднощі без втрати

внутрішнього контролю, а також схильністю до постійного саморозвитку та глибокого осмислення особистого досвіду.

У цьому контексті психологічне благополуччя охоплює здатність до продуктивної життєдіяльності в умовах соціальної взаємодії, де особистість не лише функціонує в межах норм, але й формує глибокі, емоційно значущі зв'язки з іншими, підтримує міжособистісну емпатію, зберігає емоційну стабільність та активну включеність у життєвий контекст. Особа, яка перебуває в стані психологічного благополуччя, виявляє гнучкість у сприйнятті життєвих змін і здатність адаптуватися до нових обставин без втрати ідентичності, при цьому зберігаючи послідовність у власних ціннісних орієнтирах [29].

У рамках сучасної психологічної думки благополуччя дедалі частіше трактується не просто як відсутність патології чи страждання, а як складна і динамічна система показників, що відображають позитивне ставлення людини до себе, до свого минулого і майбутнього, до значущих інших та до навколишнього світу загалом. Воно передбачає інтеграцію когнітивного компоненту — усвідомлення задоволеності життям, емоційного — переживання радості, вдячності, спокою, а також мотиваційного — прагнення до цілісного розвитку, досягнення, особистісного росту.

Суттєвий науковий вклад у формування сучасного уявлення про структуру психологічного благополуччя належить американській дослідниці Керол Ріфф, яка у своїй концептуальній моделі запропонувала розглядати цей феномен як багатовимірну систему, що базується на шести взаємопов'язаних компонентах. Згідно з її підходом, психологічне благополуччя не є монофакторною змінною чи виключно емоційним станом задоволеності, а, навпаки, відображає складну інтеграцію різних аспектів особистісного функціонування, які розкривають глибину внутрішнього світу людини.

Одним із ключових елементів, що, на думку Ріфф, формує основу психологічної стабільності, є здатність особистості будувати повноцінні міжособистісні взаємини, які передбачають глибоку емоційну залученість, взаємну підтримку, довіру та відкритість до іншої людини. Самоприйняття, як

другий компонент, забезпечує внутрішню згоду особистості з власним образом «Я», з прийняттям як позитивних, так і проблемних сторін себе, що створює базу для психологічної цілісності.

Третім чинником є автономія, яка розглядається як здатність особистості керуватися у своїй поведінці внутрішніми переконаннями, а не зовнішніми впливами, що вказує на зрілість, сформовану систему цінностей і внутрішню свободу вибору. Наступний елемент — майстерність життя, що характеризує здатність ефективно управляти повсякденними справами, приймати виклики, досягати поставлених цілей та адаптуватися до змінних життєвих обставин. Ця складова акцентує на важливості компетентного і впевненого володіння життєвим середовищем [30].

П'ятою складовою моделі виступає наявність життєвої мети, яка виражає глибоке екзистенційне переживання особистістю сенсу свого буття, внутрішньої мотивації до реалізації власного покликання, а також відчуття напрямку у житті. І, нарешті, компонент особистісного зростання свідчить про прагнення індивіда до постійного розвитку, відкритість до нового досвіду, самопізнання та вдосконалення.

Усі ці складові, хоча й мають свою специфіку, водночас перебувають у тісному взаємозв'язку, формуючи динамічну систему, у якій кожен елемент може впливати на інші. Наприклад, зниження рівня автономії може позначитися на особистісному зростанні чи відчутті сенсу життя, а нестача якісних міжособистісних зв'язків здатна послабити відчуття самоприйняття або завадити ефективному функціонуванню в повсякденному житті. Отже, модель К. Ріфф не лише розкриває внутрішню структуру благополуччя, а й вказує на його системний, міжкомпонентний характер.

Стан особистісного благополуччя постає результатом комплексної взаємодії численних чинників, які можна умовно поділити на внутрішні та зовнішні. Внутрішній вимір охоплює індивідуальні психологічні характеристики, що визначають стиль сприйняття світу, типову емоційну реактивність, стійкість до стресу, а також глибину і зміст рефлексивного

мислення. Серед них ключову роль відіграють особливості темпераменту, які задають базову тональність емоційної чутливості й енергійності, а також рівень емоційної інтелігентності, що виявляється у здатності розпізнавати, розуміти та ефективно управляти як власними емоціями, так і емоційними станами інших людей.

Також важливим внутрішнім ресурсом є сформованість механізмів саморегуляції, тобто здатність особистості цілеспрямовано контролювати свої думки, дії, поведінкові імпульси та емоційні переживання з урахуванням контексту і соціальних норм. Особи, які мають розвинену внутрішню дисципліну, демонструють вищу адаптивність до зовнішніх вимог, що сприяє підтриманню стабільного психоемоційного стану. Крім того, важливою складовою психологічної стійкості є віра у власну ефективність, яка формує впевненість у можливості впливати на життєві обставини та досягати бажаних результатів навіть у складних умовах [31].

Не менш значущим чинником виступає система цінностей і переконань, які створюють основу для інтерпретації досвіду, визначення життєвих пріоритетів і особистісного сенсу. Люди, що дотримуються гуманістичних або проактивних життєвих орієнтацій, як правило, виявляють більшу здатність до самореалізації та відчуття життєвої повноти. Особливо сприятливим для досягнення внутрішньої гармонії є наявність прийняття себе — не лише на рівні когнітивного усвідомлення, а й у глибокому емоційному відчутті згоди з власною унікальністю, обмеженнями та цінністю. У поєднанні з позитивним світоглядом і схильністю до оптимістичного сприйняття реальності, така установка стає могутнім джерелом психологічного ресурсу, що сприяє збереженню високого рівня благополуччя навіть у разі зустрічі з труднощами або життєвими викликами.

Психологічне благополуччя особистості значною мірою зумовлюється впливом зовнішніх умов, серед яких ключове місце посідає соціальне середовище, у якому індивід реалізує себе як член спільноти. Соціальні взаємозв'язки, зокрема якість міжособистісної взаємодії, наявність емоційної

підтримки, визнання, прийняття та турбота з боку значущих інших, виступають критичними умовами формування відчуття безпеки, довіри та приналежності. Найперше це стосується стосунків у сімейному колі, які слугують джерелом базових моделей емоційного реагування та впливають на здатність формувати здорові емоційні зв'язки у дорослому житті. Дружнє оточення, підтримка з боку однолітків, партнера чи соціальної спільноти відіграють роль буфера стресу, посилюють стійкість до труднощів та сприяють позитивному само сприйняттю [32].

Не менш вагоме значення має соціально-професійна реалізація. Можливість індивіда бути корисним, реалізовувати власні здібності, отримувати визнання та винагороду за свою працю сприяє формуванню почуття цінності, самоактуалізації та соціального статусу. Водночас економічна стабільність і доступ до матеріальних, інформаційних та освітніх ресурсів створюють умови для задоволення базових потреб і відкривають перспективи для розвитку, що є необхідною умовою формування позитивного емоційного тла [11].

Окремо слід виокремити вплив культурного контексту, який формує нормативні уявлення про бажані форми поведінки, моделі успіху, ролі особистості у суспільстві, а також визначає систему цінностей, орієнтирів і стандартів життєвої реалізації. У певному сенсі культурне середовище задає рамки, в межах яких людина оцінює себе, формує очікування від життя та інтерпретує власні досягнення. Суспільство, яке підтримує індивідуальність, визнає різноманіття і забезпечує рівний доступ до можливостей, створює передумови для вищого рівня суб'єктивного благополуччя серед своїх членів.

Психологічне благополуччя не є незмінним чи раз і назавжди досягнутим станом, а, навпаки, постає як динамічний процес, що безперервно розгортається впродовж усього життя індивіда. Його структура, наповнення та рівень постійно еволюціонують під впливом як зовнішніх обставин, так і внутрішніх змін особистості. У різні періоди життя цей феномен може зазнавати істотних трансформацій, обумовлених не лише природним віковим розвитком, а й низкою критичних подій, які кидають виклик звичному способу буття. До таких подій

належать, зокрема, втрата близьких, зміна соціального статусу, серйозні хвороби, розриви важливих стосунків, народження дитини чи вихід на пенсію.

Усе це вимагає від особистості гнучкості, здатності до адаптації, а також готовності переглядати власні життєві цілі, переконання й уявлення про себе. Психологічне благополуччя, отже, не зводиться лише до емоційного комфорту чи відсутності тривоги, а значно глибше вкорінене у вмінні осмислювати власний життєвий шлях, знаходити сенс навіть у складних обставинах, а також використовувати набутий досвід як ресурс для особистісного зростання. Цей процес передбачає постійне самопізнання, емоційну відкритість, рефлексію над власними переживаннями, а також готовність до самокорекції й самовдосконалення [33].

Особливої важливості набуває здатність підтримувати внутрішню рівновагу за умов невизначеності, діяти усвідомлено, а не імпульсивно, підтримувати контакт із власними цінностями та життєвими орієнтирами. У сучасних дослідницьких підходах психологічне благополуччя дедалі частіше розглядається як складна екосистема особистості, що балансує між прагненням до стабільності та відкритістю до змін. Її підтримання вимагає цілеспрямованих зусиль, емоційної зрілості, а також постійної готовності навчатися на досвіді як позитивних, так і болісних подій [10].

Психологічне благополуччя особистості репрезентує собою складне інтегративне утворення, яке відображає ступінь внутрішньої цілісності людини, її здатність підтримувати емоційний баланс, відчувати задоволення від життя та адекватно реагувати на численні зміни й труднощі, що виникають у повсякденній реальності. Його наявність вказує на те, що особистість не лише функціонує в межах психологічної норми, а й реалізує свій потенціал у значущих сферах – особистісній, соціальній, професійній, творчій [39].

Психологічне благополуччя виступає маркером ефективної адаптації людини до середовища, з яким вона перебуває у постійній взаємодії. У такому контексті воно стає не просто ознакою гарного самопочуття чи відсутності дистресу, а глибшим феноменом, що охоплює здатність суб'єкта надавати сенс

своїй діяльності, вибудовувати довготривалі життєві орієнтири, а також підтримувати конструктивні взаємини, що ґрунтуються на взаємній підтримці, довірі та емпатії.

Розуміння сутнісних характеристик психологічного благополуччя відкриває широкі можливості не тільки для якісної психологічної діагностики, а й для розробки ефективних психокорекційних та психопрофілактичних програм, орієнтованих на зміцнення особистісного ресурсу людини. Зокрема, це дозволяє здійснювати цілеспрямований вплив на розвиток ключових адаптаційних механізмів, формування емоційної компетентності, розвиток стресостійкості та підвищення рівня саморефлексії [4].

Упродовж життєвого шляху психологічне благополуччя виконує роль внутрішнього орієнтира, який допомагає особистості не втрачати відчуття себе у складних умовах, а також слугує основою для усвідомленого вибору та особистісного зростання. Його підтримка вимагає не лише стабільного соціального оточення, а й активного внутрішнього зусилля, спрямованого на самопізнання, прийняття власної унікальності, переосмислення минулого досвіду та формування гнучких життєвих стратегій.

1.3. Вікові особливості самоприйняття та психологічного благополуччя у дорослому віці

Упродовж дорослого віку такі психологічні конструкти, як самоприйняття та загальне відчуття психологічного благополуччя, набувають особливої глибини та важливості, оскільки саме цей етап онтогенетичного розвитку пов'язаний із досягненням певної внутрішньої зрілості, стабілізацією особистісних характеристик та поступовим завершенням ключових процесів ідентифікації, які закладаються ще в підлітковому та юнацькому періодах. Доросла особистість, зазвичай, уже володіє сформованими уявленнями про себе,

про цінності, яким надає перевагу, а також про соціальні ролі, які вона виконує у контексті професійної діяльності, сімейних стосунків та громадянського життя [38].

Такий період характеризується переорієнтацією від пошуку і становлення «Я-образу» до його глибшого осмислення та прийняття. Особа, що досягла дорослого віку, має змогу здійснювати ретроспективний аналіз власного життєвого шляху, оцінювати здобутки та втрати, що стає основою для формування відносно стійкого ставлення до себе, з урахуванням реального досвіду, а не лише очікувань чи уявлень. Наявність життєвого досвіду, що містить як успіхи, так і невдачі, відіграє ключову роль у розширенні меж саморозуміння. Завдяки цьому індивід здатен приймати власні обмеження та недоліки не як загрозу, а як частину свого особистісного ландшафту. Такий підхід сприяє гармонізації внутрішнього світу, зниженню рівня внутрішньої напруги, розвитку емоційної стабільності та формуванню конструктивних механізмів реагування на зовнішні виклики [34].

Дорослий вік також є періодом активної реалізації життєвих цілей, коли особистість прагне втілити свої плани, реалізувати потенціал, знайти або поглибити відчуття сенсу життя. Самоприйняття у цей період стає важливим ресурсом для підтримання психологічної рівноваги в умовах зростання відповідальності, багатозадачності та необхідності приймати складні рішення. Воно дозволяє людині не зосереджуватись лише на невідповідностях між бажаним і реальним, а й будувати відносини із собою на основі розуміння, прийняття і доброзичливості [5].

У дорослому віці самоприйняття постає як складне, багаторівневе психічне утворення, що формується на основі багатого життєвого досвіду, поступової особистісної зрілості, глибокої рефлексії та свідомої роботи над собою. Цей період життя характерний тим, що індивід, маючи вже усталене уявлення про власну ідентичність, здобутки, цінності та пріоритети, розпочинає процес глибшого інтегрування своїх характеристик — як ресурсних, так і ускладнювальних. Інакше кажучи, доросла особистість дедалі частіше схильна

визнавати за собою як позитивні якості, що сприяють успіху та соціальній адаптації, так і ті сторони, які раніше могли сприйматися як недоліки або «слабкості», не намагаючись їх витіснити, і не ідеалізуючи себе у власних очах.

Така внутрішня робота відображає не лише прийняття конкретних рис, а й усвідомлення своєї цілісності як людини, яка, попри обмеження чи невідповідність зовнішнім очікуванням, залишається гідною поваги та любові. Здатність бути щирим із собою, визнати минулі помилки, зберігши при цьому віру у свої сили та орієнтацію на розвиток, забезпечує внутрішню стійкість, психологічну автономію та глибше розуміння себе як суб'єкта власного життя.

Утім, важливо враховувати, що дорослий вік, попри свій потенціал для самоприйняття, не позбавлений низки викликів, які можуть впливати на рівень внутрішньої гармонії. Зокрема, соціально зумовлені критерії успішності, такі як досягнення у професійній сфері, визнання з боку значущих інших, стабільний сімейний статус або відповідність суспільним нормам щодо зовнішності та стилю життя, можуть чинити тиск на людину, формуючи хибні уявлення про власну цінність. Якщо індивід надмірно зосереджується на цих зовнішніх маркерах, то у разі невідповідності їм виникає ризик зниження самооцінки, внутрішнього розладу та послаблення само прийняття [35].

Крім того, фізіологічні зміни, які супроводжують дорослість, можуть виступати додатковим випробуванням для здатності до прийняття себе. Зміни у зовнішності, стані здоров'я або життєвій енергії змушують людину переглядати власне ставлення до себе, шукати нові джерела ідентичності та самоповаги, що виходять за межі молодості чи досягнень. Саме тут особливо важливою стає наявність реалістичних, людяних, співчутливих до себе установок, які допомагають зберігати самоприйняття навіть у ситуаціях змін, втрат або розчарувань.

У дорослому віці психологічне благополуччя набуває глибоко інтегративного характеру, оскільки воно формується на перетині індивідуальних потреб, життєвого досвіду та соціального контексту, в якому існує особистість. Його прояви охоплюють широкий спектр психоемоційних і поведінкових

характеристик, які забезпечують людині відчуття стабільності, впевненості у власних силах і цінності власного існування. Одним із ключових елементів є здатність підтримувати емоційну рівновагу навіть у складних або критичних життєвих обставинах, демонструючи стійкість перед стресовими факторами та здатність до адаптації без втрати автентичності.

Особистості в цьому періоді життя часто притаманне прагнення до поглиблення міжособистісних стосунків, що базуються на взаємній довірі, підтримці та емоційній близькості. Важливим ресурсом благополуччя стають дружба, партнерство, стосунки з рідними, колегами, що не лише задовольняють потребу в приналежності, а й зміцнюють ідентичність через соціальну взаємодію. Зріла особистість здатна підтримувати ці зв'язки свідомо, вкладаючи зусилля в їхнє збереження та розвиток.

Не менш значущою складовою психологічного благополуччя дорослої людини є усвідомлення особистісної автономії — вміння приймати самостійні рішення, вибудовувати життєві стратегії відповідно до власних переконань та цінностей, а також брати відповідальність за наслідки власного вибору. Цей рівень самостійності не означає відокремлення від соціуму, а радше свідчить про досягнення внутрішньої свободи, яка поєднується з розумінням взаємозалежності з іншими людьми [9].

У дорослому віці велике значення має також наявність усвідомленого відчуття життєвої місії або призначення. Йдеться не лише про професійну реалізацію, а й про ширше розуміння себе як учасника суспільного процесу, як особи, що може здійснювати позитивний вплив на інших, бути джерелом підтримки, знань, натхнення. Це прагнення до участі у спільно значущих справах створює відчуття приналежності до чогось більшого, формує основу для внутрішнього задоволення та духовного зростання.

Важливо також зазначити, що доросла особистість здатна трансформувати власні труднощі у досвід розвитку. Психологічне благополуччя в цьому віці значною мірою пов'язане з вмінням знаходити сенс навіть у викликах — у втраті, розчаруванні, кризах, що неминуче трапляються у процесі життя. Це не просто

прагнення до щастя як приємного емоційного стану, а радше глибока здатність приймати життя у його повноті, з усіма його суперечностями, і при цьому залишатися вірним собі [51, с.27].

Упродовж дорослого життя особистість неминуче стикається з віковими трансформаціями, які охоплюють як фізіологічну сферу, так і соціальну взаємодію. Ці зміни можуть виявлятися у зниженні фізичних ресурсів, зміні зовнішності, появі хронічних захворювань або зміні ролей — наприклад, у професійній сфері чи в родинному контексті. Такі обставини нерідко стають джерелом внутрішньої напруги, викликають сумніви щодо власної значущості, самореалізації, досягнень і здатності відповідати очікуванням — як власним, так і соціальним. У середньому віці, зокрема, спостерігається тенденція до переосмислення життєвого шляху, що супроводжується критичним аналізом минулого, оцінкою досягнень і, водночас, болісним усвідомленням певних нездійснених прагнень чи втрачених можливостей [36].

Такі рефлексивні процеси можуть призводити до зниження рівня самоприйняття, зростання тривожності або почуття внутрішньої порожнечі. Однак вони не завжди мають деструктивний характер. За наявності розвиненої внутрішньої зрілості, яка виявляється у здатності приймати плин часу, змінювати життєві орієнтири відповідно до нових реалій, залишатися відкритим до досвіду та усвідомлювати свою цінність незалежно від зовнішніх стандартів успіху, такі періоди можуть перетворитися на точку зростання.

У подоланні внутрішньої кризи значну роль відіграє підтримка з боку найближчого соціального оточення — родини, друзів, партнерів, колег. Емоційне прийняття, співчуття та щире зацікавлення у стані особистості з боку значущих інших формують безпечне середовище, де індивід може вільно ділитися своїми сумнівами, страхами, надіями. Така взаємодія сприяє емоційному розвантаженню, зменшенню психологічної напруги та, зрештою, підвищенню рівня само прийняття [7, с.15].

Крім того, здатність адаптуватися до життєвих змін, гнучко реагувати на нові обставини та знаходити нові джерела сенсу у звичних речах значно знижує

ризика емоційного вигорання та втрати психологічної рівноваги. Важливим ресурсом у цьому процесі є перегляд життєвих пріоритетів: іноді особа змінює фокус з досягнень на стосунки, з прагнення до зовнішнього визнання — на глибшу внутрішню гармонію. У результаті криза, яка спершу могла виглядати як загроза цілісності особистості, трансформується у можливість внутрішнього збагачення, нового самоусвідомлення та відновлення життєвої енергії [37].

Упродовж дорослого життя самоприйняття та психологічне благополуччя виявляють глибоку взаємозалежність, що ґрунтується на здатності особистості гармонізувати свій внутрішній світ, осмислювати власний досвід і зберігати психологічну цілісність попри виклики зовнішнього середовища. Дорослий вік є етапом, коли індивід активно співвідносить своє минуле, теперішнє й уявлення про майбутнє, прагнучи досягти внутрішньої послідовності, прийняти всі аспекти власної індивідуальності та набутти стійкого відчуття життєвої перспективи. Водночас значення набуває здатність до адаптації — не лише як механізм пристосування до об'єктивних обставин, але й як свідомо внутрішня перебудова, яка дозволяє людині зберігати душевну рівновагу у відповідь на зміни, що відбуваються у професійній, соціальній, родинній або тілесній сферах [6].

Цей період життя передбачає не просто накопичення досвіду, а й його інтеграцію в узагальнене уявлення про себе як про особистість з певними цінностями, досягненнями, переконаннями та недосконалостями. Чим вищий рівень такої інтеграції, тим стійкіше функціонує особистість у контексті екзистенційних пошуків, тим глибше вона усвідомлює сенс власного буття та відчуває свою внутрішню опору. Уміння розглядати власне життя як безперервний розвиток, а не як сукупність помилок або втрачених шансів, є тим психологічним ресурсом, що підтримує відчуття задоволеності собою, сприяє подоланню невизначеності та формує умови для стійкого внутрішнього добробуту.

Висновки до розділу 1

Узагальнення теоретичних засад, розглянутих у першому розділі, дозволяє глибше осмислити сутність і взаємозв'язок таких ключових понять, як самоприйняття та психологічне благополуччя особистості. У межах наукової парадигми самоприйняття постає як цілісне ставлення індивіда до власної особистості, що включає емоційне, когнітивне та поведінкове прийняття себе з урахуванням індивідуальних характеристик, досвіду та життєвих реалій. Це явище слід розглядати не лише як передумову внутрішньої гармонії, а й як чинник особистісного розвитку, здатний впливати на мотиваційну, ціннісну і поведінкову сфери людини.

Аналіз наукових підходів до визначення психологічного благополуччя дозволив виявити, що це поняття охоплює не лише суб'єктивне відчуття задоволення життям, а й комплексну систему внутрішніх і зовнішніх умов, що забезпечують відчуття життєвої повноцінності. Воно тісно пов'язане з такими компонентами, як самореалізація, автономність, емоційна стабільність, позитивні міжособистісні стосунки та наявність життєвої мети. Таким чином, психологічне благополуччя можна розглядати як інтегральний показник адаптаційної здатності особистості у різних сферах життєдіяльності.

Особливу увагу було зосереджено на вивченні вікових особливостей самоприйняття та психологічного благополуччя у дорослому віці. У цьому періоді життєвого циклу відбувається стабілізація особистісної структури, активізуються процеси рефлексії та самооцінювання, формується глибше розуміння себе. Поряд із цим дорослість як етап супроводжується новими викликами, що вимагають переосмислення життєвих орієнтирів і збереження внутрішнього балансу, особливо у контексті професійної реалізації, сімейної взаємодії та особистісного саморозвитку. Самоприйняття виступає не лише як результат минулих переживань, але й як активна умова досягнення психологічного благополуччя.

Отже, на основі теоретичного аналізу можна дійти висновку, що самоприйняття та психологічне благополуччя у дорослому віці мають

міжсуб'єктивну природу та обумовлюються широким спектром психологічних, соціальних і вікових чинників. Їхня динаміка та рівень взаємовпливу визначають якість особистісного функціонування людини, її життєстійкість, здатність до конструктивної взаємодії з оточенням та відчуття смислу власного існування.

РОЗДІЛ 2

ЕМПІРИЧНЕ ДОСЛІДЖЕННЯ ВЗАЄМОЗВ'ЯЗКУ САМОПРИЙНЯТТЯ ТА ПСИХОЛОГІЧНОГО БЛАГОПОЛУЧЧЯ ОСОБИСТОСТІ ДОРΟΣЛОГО ВІКУ

2.1. Організація та методика дослідження

Для реалізації поставленої мети дослідження та досягнення сформульованих завдань було організовано емпіричне дослідження, спрямоване на вивчення взаємозв'язку між рівнем самоприйняття та показниками психологічного благополуччя у дорослих осіб. Дослідницька робота проводилася упродовж кількох етапів та включала підготовчий, діагностичний і аналітичний компоненти.

Дослідження проходило у кілька логічно послідовних етапів. На першому — підготовчому — було здійснено добір психодіагностичних методик, підготовку інформованої згоди, формування вибірки та створення умов для проведення тестування. Другий — емпіричний етап — передбачав безпосереднє проведення діагностики з респондентами: видачу бланків опитувальників, надання інструкцій, забезпечення конфіденційності результатів. Третій — аналітичний — включав обробку отриманих даних, їх кількісний аналіз, перевірку надійності вимірювань, виявлення статистичних закономірностей, побудову таблиць і графіків, а також формулювання висновків. Весь процес дослідження здійснювався із суворим дотриманням етичних принципів — анонімності, добровільності участі, права респондентів на відмову без пояснення причин, що відповідає вимогам психологічної практики.

У дослідженні взяли участь 60 респондентів віком від 30 до 50 років. Вибірка формувалася за принципом добровільної згоди, з дотриманням етичних норм психологічного дослідження. Гендерна структура вибірки була збалансованою, що дозволило зменшити вплив зовнішніх варіативних чинників.

Методологічна основа дослідження включала використання комплексу психодіагностичних методів, що дали змогу здійснити всебічний аналіз досліджуваних феноменів.

Теоретичні методи були представлені аналізом, узагальненням та систематизацією наукових джерел, що дозволило сформулювати концептуальні підвалини дослідження, уточнити категоріальний апарат, визначити зміст понять «самоприйняття» та «психологічне благополуччя» у межах сучасної психології.

Емпіричні методи включали:

- Шкала психологічного благополуччя К. Рифф (Ryff's Psychological Well-Being Scale) — широко використовуваний інструмент для вивчення різних аспектів суб'єктивного добробуту особистості. Методика дозволяє визначити рівень вираженості таких складових психологічного благополуччя, як самоприйняття, автономія, цілісність «Я», позитивні стосунки з іншими, наявність життєвої мети та особистісний ріст.
- Опитувальник самоприйняття (Self-Acceptance Questionnaire, SAQ) — інструмент, що дозволяє оцінити рівень прийняття особистістю самої себе за низкою показників, зокрема ставлення до власних рис, емоцій, поведінкових проявів та біографічного досвіду. Методика характеризується достатньою валідністю та надійністю, апробована у ряді психологічних досліджень;

Математико-статистичні методи застосовувалися для обробки результатів з метою виявлення наявних зв'язків між досліджуваними змінними. Основним статистичним інструментом став коефіцієнт кореляції Пірсона, який дозволив оцінити силу та напрямок взаємозв'язку між рівнем самоприйняття та показниками психологічного благополуччя.

Шкала психологічного благополуччя, розроблена Керол Ріфф, є одним із найбільш комплексних психодіагностичних інструментів, які дозволяють дослідити глибину і структуру суб'єктивного переживання особистістю власного добробуту. В основі цієї методики лежить евдемоністичний підхід до розуміння психологічного благополуччя, який розглядає його не як просту відсутність психологічного дистресу або наявність позитивного емоційного

фону, а як результат повноцінної реалізації внутрішнього потенціалу індивіда, здатності до зростання, осмислення життя, самопізнання та гармонійної взаємодії зі світом.

Психологічне благополуччя в цьому контексті трактується як складне інтегральне явище, що охоплює такі аспекти, як здатність підтримувати змістовні міжособистісні стосунки, спроможність залишатися автономною особистістю, відчуття цілісності власного життєвого шляху, позитивне самосприйняття, а також прагнення до внутрішнього розвитку та ефективного опанування життєвими обставинами. Зазначене трактування суттєво відрізняється від гедоністичної моделі, в якій благополуччя пов'язується переважно з короткотривалим задоволенням та уникненням дискомфорту.

У межах концепції К. Ріфф психологічне благополуччя постає як багатовимірна конструкція, що включає шість ключових компонентів: автономію, самоприйняття, наявність мети в житті, позитивні міжособистісні стосунки, особистісне зростання та здатність опановувати навколишнє середовище. Кожен із цих вимірів описує окрему грань психологічного функціонування, а їх сукупність відображає загальний рівень гармонії, зрілості та життєвої адаптивності індивіда [48].

Методика містить 84 твердження, до кожного з яких респондент висловлює ступінь своєї згоди, використовуючи шестибальну шкалу: від повної незгоди до повної згоди. Такий підхід дозволяє максимально диференційовано оцінити індивідуальні особливості переживання благополуччя. Варто підкреслити, що частина тверджень сформульована у негативному контексті, тому перед підрахунком підсумкових балів їх оцінки реверсуються відповідно до правил методики. Наприклад, повна згода з негативно сформульованим висловом перетворюється у найнижчий бал, що символізує низький рівень відповідного компонента благополуччя (Додаток А).

Для кожного з шести вимірів шкали визначено окремий набір тверджень, що дозволяє виявити як загальний рівень психологічного добробуту, так і специфічні сфери, які потребують підтримки або є ресурсом для особистості.

Таким чином, шкала не лише виконує діагностичну функцію, а й є основою для поглибленого аналізу особистісного функціонування в контексті сучасних життєвих викликів [49].

Кількісні результати шкали оцінюються шляхом підсумовування балів за відповідними твердженнями в межах кожної підшкали. Вищі показники свідчать про вищий рівень сформованості психологічного благополуччя в конкретній сфері. Наприклад, високі бали за шкалою автономії свідчать про здатність особистості приймати рішення, орієнтуючись на власні переконання, навіть у ситуаціях соціального тиску. Високий рівень самоприйняття виявляється у схильності визнавати як позитивні, так і негативні сторони себе без руйнівної самокритики. Мета в житті пов'язана з наявністю чітко визначених життєвих орієнтирів, а високий результат за цією шкалою демонструє, що людина має внутрішню мотивацію та здатна усвідомлювати значущість власних прагнень.

Опитувальник безумовного самоприйняття (Unconditional Self-Acceptance Questionnaire), розроблений Джеймсом Чамберлайном і Деніелом Хаагом, є одним із найвідоміших психодіагностичних інструментів, призначених для оцінки рівня прийняття індивідом самого себе незалежно від зовнішніх умов, успіхів чи оцінок з боку оточення. Ця методика базується на уявленнях гуманістичної психології про внутрішню цінність людини, яка не залежить від досягнень чи соціального схвалення [50].

В українському контексті опитувальник пройшов адаптацію і застосовується у практиці психологічного консультування, наукових дослідженнях, а також у процесі самопізнання та розвитку особистості. Його основна мета — виявити, наскільки особистість схильна до безумовного самоприйняття, тобто чи здатна вона визнавати свою цінність не лише в умовах успіху, схвалення та досягнень, а й у ситуаціях невдач, критики чи внутрішніх сумнівів.

Опитувальник складається з 20 тверджень, які стосуються уявлень респондента про себе, свою гідність, самоповагу, ставлення до власних помилок,

залежність від зовнішнього схвалення тощо. Всі твердження оцінюються за 7-бальною шкалою, де:

- 1 — майже повністю неправда;
- 2 — зазвичай неправда;
- 3 — більше неправда, ніж правда;
- 4 — однаковою мірою правда і неправда;
- 5 — більше правда, ніж неправда;
- 6 — зазвичай правда;
- 7 — майже повністю правда.

Респондент обирає ту позицію, яка найбільш точно відображає його внутрішній стан, погляди чи переживання на момент проходження тесту.

Оцінювання результатів базується на особливостях обрахування прямих і зворотних тверджень. Із загальної кількості 20 тверджень, дев'ять із них мають пряме обрахування (№2, 3, 5, 8, 9, 11, 17, 18, 20). У цих пунктах вищий бал свідчить про вищий рівень безумовного самоприйняття. Решта одинадцять тверджень (№1, 4, 6, 7, 10, 12, 13, 14, 15, 16, 19) мають зворотній характер: у них нижчий бал вказує на більш високий рівень самоприйняття, тому під час підрахунку підсумкової оцінки відповіді на ці питання реверсуються (наприклад, якщо респондент поставив 7, то в обрахунку враховується як 1, 6 — як 2, і т.д.) (Додаток Б).

Максимально можлива сума балів за методикою становить 140. Чим вищим є загальний показник, тим більш вираженим є рівень безумовного самоприйняття у респондента. Водночас, методика дозволяє також виявити внутрішні суперечності, наприклад — високий рівень загального прийняття себе в поєднанні з залежністю від зовнішньої оцінки або відсутність стабільного уявлення про власну гідність при високих досягненнях. Це особливо важливо в діагностиці осіб, які демонструють зовні успішну поведінку, але внутрішньо не мають глибокого прийняття себе.

У процесі обробки емпіричних даних було застосовано математико-статистичні методи, що дозволили забезпечити об'єктивність та наукову

обґрунтованість результатів дослідження. Головною метою використання статистичного аналізу стало виявлення характеру взаємозв'язків між ключовими психологічними змінними — самоприйняттям та психологічним благополуччям особистості. Це дало змогу перейти від описового рівня до аналітичного, тобто не лише зафіксувати рівень кожного з показників, але й з'ясувати, наскільки ці явища пов'язані між собою, у якому напрямку відбувається цей зв'язок та наскільки він є вираженим.

У якості основного інструменту статистичного аналізу було обрано коефіцієнт кореляції Пірсона. Даний коефіцієнт є загальноприйнятим у психологічних дослідженнях і широко використовується для вимірювання сили лінійного зв'язку між двома кількісними змінними. Його значення коливається в межах від -1 до $+1$, де позитивні значення свідчать про прямий зв'язок (із зростанням одного показника зростає інший), негативні — про зворотний (із підвищенням одного — інший знижується), а значення, близькі до нуля, вказують на відсутність суттєвої залежності.

2.2. Аналіз рівня розвитку самоприйняття у осіб дорослого віку

Аналіз рівня розвитку самоприйняття у дорослих респондентів було проведено за допомогою методики безумовного самоприйняття (Unconditional Self-Acceptance Questionnaire), розробленої Дж. Чамберлайном і Д. Хаагом. Застосована адаптована україномовна версія цієї методики включає 20 тверджень, які оцінюються за семибальною шкалою, що варіюється від «цілковита неправда» (1 бал) до «цілковита правда» (7 балів). Частина тверджень передбачає пряме обрахування, інша — зворотне, що дозволяє виявити узагальнений показник рівня самоприйняття особистості. Максимальна можлива кількість балів становить 140, що дає змогу розподілити результати за трьома рівнями: низьким, середнім та високим.

Емпіричне дослідження охопило вибірку з 60 осіб дорослого віку. Результати були узагальнені у таблиці 2.2.1. Згідно з отриманими даними, найбільша частка респондентів — 29 осіб, що складає 48,3%, продемонстрували середній рівень безумовного самоприйняття. Це може свідчити про наявність у більшості учасників загалом позитивного, однак не завжди стабільного або повністю інтегрованого ставлення до себе. У таких осіб спостерігається схильність до самоприйняття за певних умов, залежно від успіхів, соціального схвалення або особистих досягнень, що не є цілком безумовною формою прийняття власного «Я».

Другу за чисельністю групу становлять особи з високим рівнем самоприйняття — 21 респондент, або 35% від загальної кількості учасників.

Таблиця 2.2.1

Результати опитування за методикою безумовного самоприйняття

Рівень самоприйняття	Кількість осіб
Високий	21
Середній	29
Низький	10

Цей показник свідчить про те, що значна частина досліджуваних має сформовану здатність визнавати власну цінність незалежно від зовнішніх обставин, соціального порівняння чи оцінки з боку інших. Такі респонденти, як правило, демонструють внутрішню узгодженість, емоційну стабільність, зріле ставлення до власних недоліків і невдач.

Найменша кількість учасників (10 осіб, або 16,7%) виявила низький рівень безумовного самоприйняття. Це може свідчити про наявність у них стійкої тенденції до самозаперечення, надмірної самокритики або залежності власної цінності від зовнішніх оцінок. У таких випадках можлива занижена самооцінка, що ускладнює емоційне функціонування, впливає на загальне психологічне благополуччя та адаптивні можливості.

Візуалізація результатів на рисунку 2.2.1 у вигляді діаграми підтверджує домінування середнього рівня самоприйняття серед опитаних, водночас демонструючи наявність виразної частки осіб із високим рівнем цього показника, що є позитивним фактором для подальшого особистісного розвитку.

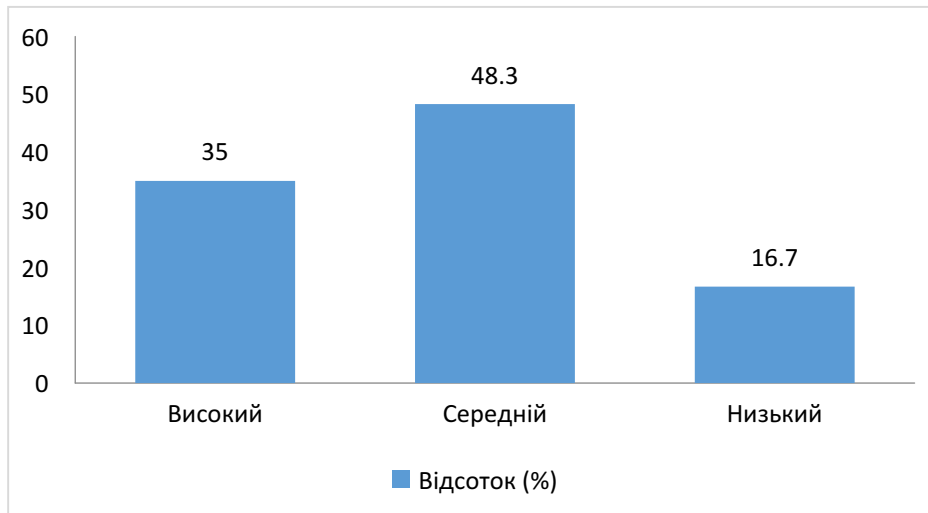

Рис.2.2.1. Результати опитування за методикою безумовного самоприйняття у відсотковому співвідношенні

Однак наявність групи з низькими результатами акцентує увагу на необхідності психологічної підтримки та розвитку внутрішніх ресурсів цих осіб задля формування здоровішого ставлення до себе.

2.3. Взаємозв'язок самоприйняття з компонентами психологічного благополуччя

Згідно з результатами, отриманими за методикою шкали психологічного благополуччя К. Ріфф, було проведено кількісний аналіз показників серед досліджуваної вибірки, що складала 60 осіб дорослого віку. Основною метою дослідження було визначити рівень вираженості психологічного благополуччя у респондентів, а також встановити, наскільки чітко проявляються окремі складові цього комплексного феномену в повсякденному житті осіб, що перебувають на етапі дорослості.

Після обробки отриманих даних було виявлено, що значна частина досліджуваних — 28 осіб, або 46,7% від загальної кількості — продемонстрували середній рівень психологічного благополуччя. Це може свідчити про те, що ці люди загалом адаптовані до умов сучасного соціального середовища, вміють справлятися з основними життєвими викликами та зберігати певну внутрішню рівновагу. Проте, ймовірно, вони ще не досягли повної реалізації власного потенціалу або мають труднощі з формулюванням довгострокових життєвих орієнтирів, що є ключовими елементами у структурі добробуту за К. Ріфф.

Високий рівень психологічного благополуччя було зафіксовано у 24 респондентів, що становить 40% вибірки. Цей результат можна вважати позитивною ознакою, адже він вказує на те, що майже половина досліджуваних має виражене відчуття життєвої задоволеності, наявність внутрішнього контролю, здатність підтримувати значущі міжособистісні зв'язки, позитивне ставлення до себе та до власного досвіду. Ці особи, найімовірніше, здатні реалізовувати себе у різних соціальних сферах, долати життєві труднощі без втрати цілісного уявлення про себе та бачення сенсу власного існування.

Таблиця 2.3.1

Результати опитування за методикою шкали психологічного благополуччя (К. Ріфф)

Рівень психологічного благополуччя	Кількість осіб
Високий	24
Середній	28
Низький	8

Водночас 8 осіб, або 13,3% респондентів, показали низький рівень психологічного благополуччя. Такий показник може свідчити про наявність труднощів адаптаційного характеру, знижену самооцінку, недостатню самореалізацію, тривожність або пригнічення, а також брак підтримки в соціальному середовищі. Такі особи можуть відчувати внутрішній дискомфорт,

розгубленість у визначенні життєвих пріоритетів і труднощі у формуванні стабільного емоційного фону.

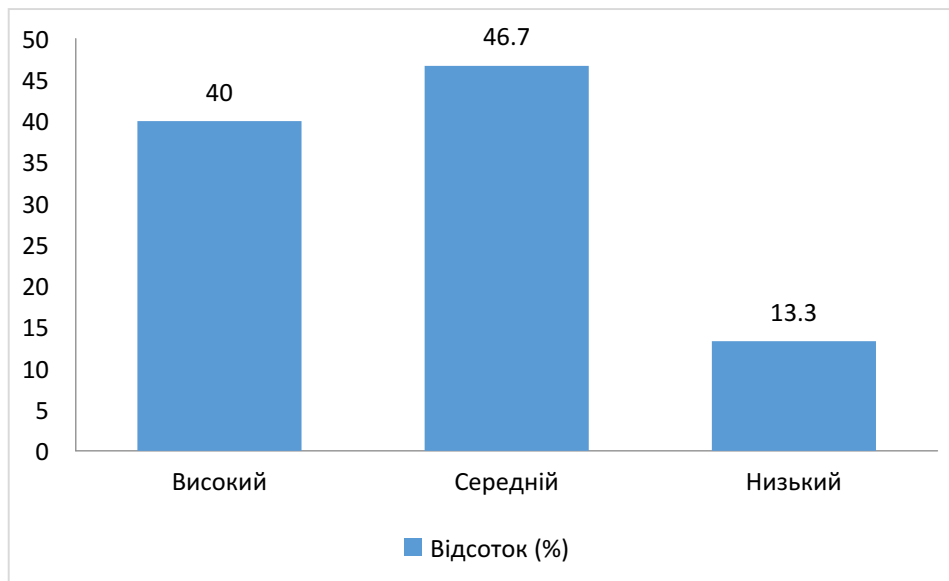

Рис. 2.3.1. Результати опитування за методикою шкали психологічного благополуччя (К. Ріфф) у відсотковому співвідношенні

Загальний розподіл рівнів психологічного благополуччя демонструє помірну перевагу середнього рівня, що є типовим для дорослого віку, коли особистість уже частково досягла життєвої стабільності, але ще продовжує адаптуватися до нових викликів та розвиватися. Водночас виявлення значної частки осіб з високим рівнем добробуту є свідченням психологічної зрілості та наявності ресурсів для гармонійного особистісного функціонування. Сегмент із низьким рівнем потребує особливої уваги в контексті психопрофілактичної або консультативної роботи з метою підвищення якості життя та розвитку навичок емоційної регуляції, внутрішньої опори та соціальної інтеграції.

На основі узагальнення результатів, отриманих за двома дослідницькими методиками — шкалою безумовного самоприйняття та шкалою психологічного благополуччя К. Ріфф — було здійснено комплексний аналіз, метою якого стало виявлення характеру взаємозв'язку між рівнем самоприйняття та складовими психологічного добробуту у дорослих осіб.

Вибіркова сукупність становила 60 респондентів. Згідно з результатами опитування за методикою безумовного самоприйняття, 35% учасників продемонстрували високий рівень самоприйняття, майже половина — 48,3% —

мали середній рівень, тоді як 16,7% респондентів засвідчили низький рівень прийняття себе. Це свідчить про певну варіативність ставлення до власного «Я», де значна частина людей перебуває у процесі формування стабільного і позитивного образу себе, тоді як інша частина має труднощі з інтеграцією як позитивних, так і негативних аспектів власної особистості, що може бути джерелом внутрішньої напруги або нестабільності.

Паралельно з цим, дані за методикою шкали психологічного благополуччя показали, що 40% респондентів мали високий рівень психологічного добробуту, 46,7% — середній, а 13,3% — низький. Такий розподіл свідчить про домінування у вибірці адаптивних стратегій життєдіяльності, здатності до саморегуляції, формування позитивних міжособистісних зв'язків, а також про усвідомлення цінності свого досвіду та наявності життєвих орієнтирів.

Порівняльний аналіз цих двох груп показників виявляє певну тенденцію до взаємозалежності. Так, особи з високим рівнем самоприйняття частіше демонстрували і високий рівень психологічного благополуччя, що узгоджується з теоретичними положеннями про тісний зв'язок між ставленням до себе та здатністю ефективно функціонувати в емоційній, соціальній та особистісно-ціннісній площинах. Люди, які вміють приймати себе цілісно, включно з недоліками та помилками, як правило, мають більше ресурсів для емоційної рівноваги, гнучкості у подоланні труднощів і збереження відчуття цілісності та сенсу життя.

Середній рівень самоприйняття, притаманний майже половині опитаних, також виявлявся у контексті середнього рівня благополуччя, що дозволяє припустити наявність амбівалентного ставлення до себе або схильність до самооцінювання на основі зовнішніх обставин. Такі особи, ймовірно, частіше переживають емоційні коливання, реагують на соціальні оцінки та можуть залежати від схвалення з боку значущих інших, що ускладнює досягнення стійкого психологічного комфорту.

Найменша частка респондентів із низьким рівнем самоприйняття — 16,7% — перетинається з 13,3% осіб, що мають низький рівень психологічного

благополуччя. Це дає змогу припустити наявність прямого зв'язку: нестача безумовного прийняття себе супроводжується труднощами в емоційному регулюванні, низькою впевненістю у власній спроможності впливати на життєві обставини, а також меншою залученістю у значущі соціальні зв'язки та відсутністю життєвої перспективи.

Загалом, результати дозволяють зробити висновок про статистично і психологічно обґрунтований взаємозв'язок між рівнем самоприйняття та психологічним благополуччям особистості. Позитивне сприйняття себе виступає важливим ресурсом для формування життєвої задоволеності, адаптаційної стійкості та внутрішньої гармонії. Отримані дані можуть бути використані як основа для подальших психодіагностичних і психокорекційних програм, спрямованих на розвиток компонентів самосвідомості, позитивної самооцінки та зміцнення психологічного здоров'я дорослої людини.

Результати проведеного математико-статистичного аналізу, зокрема кореляційного аналізу за допомогою коефіцієнта Пірсона, дозволяють глибше розкрити характер взаємозв'язку між двома ключовими психологічними феноменами – рівнем безумовного самоприйняття та рівнем психологічного благополуччя особистості дорослого віку.

У рамках дослідження кожному з 60 респондентів було присвоєно два числових значення: одне – відповідно до їхнього рівня самоприйняття, друге – відповідно до рівня психологічного благополуччя. Значення ранжувалися за шкалою: 1 – низький рівень, 2 – середній, 3 – високий, що дозволило здійснити числове представлення якісних показників та провести обчислення за стандартною формулою коефіцієнта кореляції Пірсона:

$$r = \frac{n \sum xy - (\sum x)(\sum y)}{\sqrt{[n \sum x^2 - (\sum x)^2][n \sum y^2 - (\sum y)^2]}}$$

Після підстановки відповідних значень у формулу було отримано коефіцієнт $r = 0.92$. Це надзвичайно високий показник, який вказує на тісний позитивний зв'язок між змінними. З математичної точки зору, це означає, що

Як видно з таблиці, обидва показники знаходяться на рівні, близькому до середнього, що цілком логічно в межах дослідження вибірки дорослого населення. Разом з тим, навіть при середньому рівні розвитку кожної з окремих змінних, високий коефіцієнт кореляції свідчить про те, що між ними існує тісний функціональний зв'язок, який може стати предметом подальших наукових і практичних досліджень.

Результати кореляційного аналізу підтверджують гіпотезу дослідження та дозволяють зробити важливий висновок: самоприйняття виконує роль одного з ключових психологічних ресурсів, який здатен суттєво впливати на загальний стан добробуту людини. Формування безумовного прийняття себе – це не лише запорука особистісної зрілості, а й потенційно ефективний механізм профілактики психологічних розладів та підтримки психічного здоров'я у дорослому віці.

Висновки до розділу 2

У другому розділі дослідження було здійснено всебічний емпіричний аналіз рівнів безумовного самоприйняття та психологічного благополуччя осіб дорослого віку, а також досліджено характер взаємозв'язку між цими двома психологічними утвореннями. Застосування валідованих психодіагностичних методик – зокрема, Опитувальника безумовного самоприйняття (Дж. Чамберлейн, Д. Хааг) та Шкали психологічного благополуччя (К. Ріфф) – дозволило отримати надійні кількісні показники, які в подальшому були піддані математико-статистичній обробці.

Результати опитування засвідчили, що переважна частина учасників демонструє середній рівень як самоприйняття, так і психологічного благополуччя, що відповідає загальним закономірностям адаптації дорослих до соціального і особистісного середовища. Однак поряд із цим простежується і значна частка респондентів із високими показниками обох конструкцій, що свідчить про наявність ресурсного потенціалу серед досліджуваної вибірки.

Особливо важливим результатом стало виявлення тісного позитивного зв'язку між рівнем безумовного самоприйняття та рівнем психологічного благополуччя. Високе значення коефіцієнта кореляції Пірсона ($r = 0.92$) засвідчило, що підвищення здатності людини приймати себе такою, якою вона є, значно корелює з її внутрішнім відчуттям щастя, стабільності, цілеспрямованості, соціальної включеності та автономності. Імовірність випадкового отримання такого результату є практично нульовою ($p < 0.000...001$), що підкріплює наукову обґрунтованість виявленої залежності.

Отримані дані дозволяють стверджувати, що самоприйняття виконує одну з провідних ролей у забезпеченні психологічного добробуту дорослої особистості. Його розвиток може стати ефективним напрямом психологічної підтримки, психотерапевтичної інтервенції або особистісного зростання. З огляду на сучасні соціальні виклики, результати дослідження мають важливе прикладне значення як для фахівців психологічної допомоги, так і для освітнього та організаційного середовища, де питання емоційного благополуччя набуває особливої актуальності.

РОЗДІЛ 3

РОЗВИТОК САМОПРИЙНЯТТЯ ЯК УМОВА ПІДВИЩЕННЯ ПСИХОЛОГІЧНОГО БЛАГОПОЛУЧЧЯ ОСОБИСТОСТІ ДОРΟΣЛОГО ВІКУ

3.1. Теоретичне обґрунтування програми розвитку самоприйняття

Після проведеного емпіричного дослідження, результати якого засвідчили наявність статистично значущого позитивного зв'язку між рівнем безумовного самоприйняття та психологічного благополуччя дорослих, постає необхідність у практичному застосуванні отриманих даних. Високий коефіцієнт кореляції Пірсона ($r = 0.92$) підтвердив гіпотезу про те, що самоприйняття є однією з ключових передумов суб'єктивного добробуту особистості, її внутрішньої рівноваги, адаптаційних можливостей, життестійкості та задоволеності життям. Такий рівень взаємозв'язку не залишає сумнівів щодо важливості підтримки цього психологічного ресурсу, особливо в умовах динамічного суспільного середовища, де особистість часто стикається з викликами, які потребують внутрішньої стійкості, саморефлексії та прийняття себе в усьому різноманітті власного досвіду. У цьому контексті набуває актуальності розробка і впровадження психологічної програми, орієнтованої на формування позитивного самосприйняття, підвищення внутрішньої узгодженості та зміцнення відчуття особистої цінності. Вона має стати не лише відгуком на наукові результати, а й реальним інструментом, який дозволяє підтримати особистість у її прагненні до внутрішнього комфорту, гармонії та стабільності у щоденному житті [23].

Теоретичне підґрунтя такої програми базується на інтеграції результатів нашого дослідження з ключовими положеннями гуманістичної, когнітивно-поведінкової та позитивної психології, які надають цілісне уявлення про природу самоприйняття як феномену, що забезпечує внутрішню сталість особистості. Кожен із цих напрямів, у своїй концептуальній рамці, акцентує увагу на

значущості особистісного досвіду, його осмислення, прийняття та інтеграції в структуру «Я». В умовах сучасного світу, що характеризується високою швидкістю змін, інформаційною насиченістю, частими соціальними і професійними трансформаціями, зростаючим навантаженням на психіку та підвищеною ймовірністю емоційного вигорання, внутрішня здатність індивіда спиратися на себе, підтримувати позитивне ставлення до власної особистості, визнавати свою унікальність та цінність навіть у моменти невизначеності, набуває особливого значення. Така здатність не виникає стихійно — вона потребує підтримки, розвитку, а подекуди — цілеспрямованого формування [14].

У цьому контексті концепт безумовного самоприйняття, що передбачає позитивне ставлення до себе незалежно від зовнішніх обставин, є не лише психологічною метою, а й ефективним інструментом емоційного самозахисту. Він дозволяє людині зберігати внутрішню стійкість у стресових ситуаціях, не втрачати віру у власну гідність у разі поразок чи критики, а також бути більш гнучкою в адаптації до нових умов, не втрачаючи при цьому базового відчуття самототожності. Виявлена у нашому дослідженні тенденція, згідно з якою респонденти з вищим рівнем самоприйняття також демонстрували вищі показники психологічного благополуччя, дозволяє зробити припущення, що безумовне самоприйняття виконує функцію своєрідного психологічного фундаменту, на якому можуть будуватися інші елементи суб'єктивного добробуту. Це положення, з погляду психологічної інтервенції, має велике значення, оскільки воно дозволяє сфокусувати увагу не лише на симптомах психоемоційного дискомфорту, а й на їхніх глибинних детермінантах [22].

Програма розвитку самоприйняття, яку пропонується розробити на основі отриманих даних, має на меті не лише надати людині інструменти для глибшого осмислення власної особистості, а й створити безпечний внутрішній простір для поступової інтеграції як своїх сильних, так і вразливих сторін. Йдеться не просто про поверхове прийняття окремих рис чи подій у житті, а про глибоку і цілісну роботу з уявленням про себе як про особистість, що заслуговує на повагу та

прийняття незалежно від контексту зовнішніх подій чи думки оточення. Програма має бути спрямована на підтримку внутрішнього діалогу — того тонкого, часто невидимого процесу, який формує основу ставлення до себе в щоденному житті. Саме цей діалог визначає, чи дозволяє собі людина проявляти автентичність, чи здатна вона визнавати власні помилки без деструктивної самокритики, чи вміє підтримати себе у моменти невизначеності або зовнішнього осуду [47].

Окрему увагу в межах програми слід приділити роботі з рефлексивною здатністю, оскільки саме через усвідомлення власного досвіду, емоцій, реакцій на соціальні взаємодії формуються глибинні переконання про себе. Часто джерелами внутрішніх конфліктів, зниження самооцінки та загального психоемоційного стану стають ситуації міжособистісної критики, негативного порівняння себе з іншими, нереалістичних стандартів, які людина може приймати як власні, не усвідомлюючи їх зовнішню природу. Тому важливо включити до програми спеціальні блоки, які допоможуть учасникам розпізнавати такі установки, відокремлювати себе від зовнішніх очікувань і шукати справжній голос свого внутрішнього «Я».

Крім того, важливим структурним компонентом програми має стати впровадження когнітивно-поведінкових технік, спрямованих на зміну і трансформацію деструктивних уявлень про себе. Через вправи з ідентифікації автоматичних думок, їхнього аналізу та заміни більш реалістичними й підтримувальними переконаннями, учасники зможуть поступово змінювати ті когнітивні схеми, які блокують внутрішню прийнятність і викликають відчуття недостатності чи провини. На цьому етапі особливо важливо створити атмосферу безоцінного прийняття та підтримки, щоб забезпечити психологічну безпеку для глибокої трансформації внутрішнього досвіду [15].

Поряд із цим, актуальним є впровадження практик самоспівчуття (self-compassion), які формують більш м'яке, людяне і підтримувальне ставлення до себе в контексті труднощів. Такий підхід дає змогу зменшити внутрішню жорсткість і підвищити толерантність до власних емоційних переживань,

знижуючи рівень хронічного внутрішнього напруження. Ці практики ефективно доповнюються елементами усвідомленості (mindfulness), що дозволяють учасникам програми зосередитися на поточному моменті, спостерігати за собою без осуду, краще розпізнавати свої потреби й приймати їх як законні. Через щоденну практику уваги до себе, зокрема у формі медитацій, ведення рефлексивного щоденника чи усвідомленого дихання, особистість розвиває здатність бути поруч із собою в усіх життєвих обставинах, не намагаючись «втекти» від себе у випадку дискомфорту чи помилок [46].

Створення програми розвитку самоприйняття після завершення експериментального етапу є логічним і науково обґрунтованим продовженням дослідження. Її реалізація не лише закріплює отримані теоретичні та емпіричні результати, а й надає їм практичної значущості, відкриваючи перспективи для психологічної профілактики, корекційної роботи та підвищення якості життя дорослого населення.

3.2. Методологічні підходи до формування позитивного самоприйняття у дорослому віці

Формування позитивного самоприйняття у дорослому віці є складним психологічним процесом, що вимагає врахування низки методологічних підходів і глибокого розуміння внутрішньої динаміки особистості. Це не просто розвиток здатності визнавати власні якості, а цілісна трансформація сприйняття себе як особистості, що має цінність незалежно від зовнішніх чинників — таких як досягнення, соціальний статус, схвалення з боку інших чи відповідність певним нормам. У дорослому віці особистість уже має сформовані патерни мислення, емоційного реагування, поведінки, що робить процес змін надзвичайно делікатним і таким, що потребує вдумливого підходу, поступовості та високого рівня усвідомлення [45].

Особливу складність у формуванні самоприйняття в цьому віці становить той факт, що дорослі часто оцінюють себе крізь призму соціальних ролей,

професійних досягнень, сімейного статусу або життєвих сценаріїв, які були прийняті ще в юності. Ці уявлення можуть вкорінитися настільки глибоко, що будь-яке відхилення від очікуваного стає підставою для самокритики, сумнівів у власній повноцінності, або навіть емоційного дистанціювання від самого себе. У таких випадках методологічний підхід має передбачати не тільки роботу з поточним емоційним фоном чи когнітивними установками, а й глибше занурення у структуру внутрішнього діалогу, ідентичність та особистісні наративи, які впливають на цілісне самосприйняття.

Також варто враховувати, що у дорослому віці у людини вже сформовано певну ієрархію цінностей, яка може як сприяти, так і перешкоджати процесу самоприйняття. Наприклад, якщо особа довгий час вважала, що її цінність визначається лише зовнішнім успіхом або бездоганністю, будь-яка помилка або прояв уразливості може сприйматися як загроза. У цьому контексті ефективною буде інтеграція екзистенційного підходу, який дозволяє працювати з такими глибинними категоріями, як свобода, відповідальність, межі особистісного впливу, сенс життя, а також прийняття недосконалості як невід'ємної частини людського буття [14].

Крім того, важливим компонентом методологічної платформи формування самоприйняття є соціально-психологічний підхід, оскільки значна частина уявлень про себе формується через досвід міжособистісної взаємодії, соціальних порівнянь та емоційного зворотного зв'язку. Людина схильна дивитися на себе очима інших, і в дорослому віці ці зовнішні дзеркала можуть відігравати не меншу роль, ніж у молодості. У зв'язку з цим особливого значення набуває створення безпечного комунікативного простору, в якому особа могла б отримати досвід безумовного прийняття, емоційної підтримки, емпатійного слухання — усе це є передумовами розвитку внутрішнього почуття власної вартості [44].

І, нарешті, поведінковий рівень роботи із самоприйняттям також не може бути ігнорованим, адже навіть при наявності змін у світогляді чи емоційному сприйнятті себе, стара поведінкова звичка уникає певних ситуацій,

применшувати свої досягнення або демонструвати надмірну поступливість у стосунках може зберігатися ще тривалий час. Тому важливою складовою методології стає системна робота над формуванням нових стратегій поведінки, що базуються на самоповазі, відповідальності за власні потреби й умінні делікатно відстоювати себе.

Одним із базових підходів, що лежить в основі формування самоприйняття, є гуманістичний підхід, який розглядає кожну людину як унікальну, цінну, таку, що має внутрішній потенціал до зростання і реалізації. У межах цієї концепції особистість не зводиться до набору характеристик, поведінкових шаблонів чи досягнень — вона сприймається як динамічна, жива система, що постійно змінюється й прагне до повнішого розкриття свого «Я». Гуманістична психологія пропонує бачення людини, згідно з яким кожен індивід володіє глибинною спроможністю до самопізнання, саморозвитку та внутрішньої гармонізації, і саме визнання цієї здатності стає першим кроком на шляху до справжнього само прийняття [21].

У контексті праць таких видатних мислителів, як Карл Роджерс, Абрагам Маслоу та Віктор Франкл, самоприйняття трактується не просто як одна з рис особистості, а як глибинна внутрішня позиція, що забезпечує людині почуття стабільності, внутрішньої впорядкованості та психологічної зрілості. Це явище розуміється як інтегративний процес, у якому суб'єкт здатен приймати себе не вибірково, а цілісно — не лише свої сили, досягнення, позитивні якості, але й помилки, слабкості, протиріччя та неоднозначності. Така здатність не виникає миттєво і не є результатом раціонального переконання — вона формується поступово, через особистісні переживання, через зіткнення з реальністю, а також через досвід глибокого, емпатійного прийняття з боку інших людей.

Згідно з гуманістичним підходом, ключовим фактором для розвитку самоприйняття є безумовна позитивна оцінка, яка за своєю суттю є актом визнання цінності особистості незалежно від її поведінки, результатів чи відповідності очікуванням. Роджерс наголошував, що така оцінка може бути внутрішньо засвоєною особистістю внаслідок досвіду прийняття в дитинстві,

проте навіть у зрілому віці вона може бути переактуалізована через стосунки, що базуються на прийнятті, підтримці, відкритості, відсутності осуду та щирому інтересі до внутрішнього світу людини. Таким чином, гуманістичний підхід не обмежується лише дитячим періодом, а визнає можливість розвитку самоприйняття протягом усього життя [43, с.56].

У дорослому віці, коли особистість часто вже має усталене уявлення про себе, значну частину якого можуть становити критичні або знецінювальні переконання, гуманістичний підхід відкриває можливість для переосмислення себе як цінної істоти, гідної поваги та розуміння. Завдяки створенню умов, у яких людина почувається в безпеці, відчуває емпатійне ставлення і не боїться бути справжньою, виникає простір для глибокої трансформації — для перегляду внутрішніх стандартів, відпускання надмірної самокритики, для нового способу буття, в якому дозволено бути собою, зі своїми суперечностями, неідеальністю і при цьому зберігати відчуття власної гідності.

Інший важливий методологічний підхід — когнітивно-поведінковий, згідно з яким самоприйняття формується через систему переконань, установок і мисленнєвих схем, що визначають ставлення до себе. У межах цієї парадигми особистість розглядається не лише як результат минулого досвіду, але і як активний інтерпретатор подій, який на основі власних когнітивних моделей формує уявлення про себе, інших і світ. Саме ці внутрішні схеми — нерідко неусвідомлювані — стають підґрунтям для виникнення заниженого самоприйняття. Вони можуть містити загальні судження на кшталт «Я повинен бути ідеальним, щоб бути гідним любові», «Мої помилки роблять мене поганим», або «Якщо хтось мене не схвалює, це означає, що я нічого не вартий». Такі переконання, хоч і мають ірраціональний характер, можуть міцно вкорінитися в структурі мислення людини, зумовлюючи стійке негативне ставлення до себе [16].

Когнітивно-поведінкова терапія (КПТ) передбачає, що джерелом емоційного неблагополуччя та самозаперечення є не стільки самі ситуації, скільки їх інтерпретація, тому ключовим завданням у роботі над самоприйняттям

є виявлення, осмислення та модифікація таких дисфункціональних думок. Водночас важливо підкреслити, що КПТ не обмежується лише аналізом думок, вона інтегрує також поведінкову складову — тобто формування нових моделей поведінки, що суперечать деструктивним переконанням, і поступове накопичення досвіду, який підтверджує позитивні, більш реалістичні уявлення про себе [20].

Техніки когнітивної реструктуризації включають аналіз автоматичних думок, перевірку доказів за і проти певного переконання, формування альтернативних тверджень, які є водночас правдивими, конструктивними та адаптивними. Наприклад, замість думки «Я завжди все руйную», людина вчиться бачити ситуацію з іншого ракурсу — «Я зробив помилку, але маю досвід і ресурси, щоб її виправити». Така перебудова мислення вимагає часу, саморефлексії та іноді - супроводу фахівця, однак у довгостроковій перспективі сприяє глибоким особистісним змінам і стабільнішому відчуттю власної цінності [42].

Поведінкові інтервенції в рамках КПТ також мають вагоме значення. Вони включають так звані «поведінкові експерименти», коли людина свідомо вступає в нові для себе ситуації, які дозволяють перевірити на практиці істинність своїх негативних переконань. Наприклад, особа, яка вірить, що буде відкинута, якщо покаже свої слабкості, може поступово наважуватися бути більш відкритою в спілкуванні, спостерігаючи, що це не призводить до відторгнення, а навпаки — поглиблює контакт. Такий досвід є надзвичайно цінним, адже він змінює не лише думки, а й відчуття себе. Крім того, КПТ враховує значення тілесних реакцій, вчить людину спостерігати за своїми емоціями та реакціями організму у стресових ситуаціях, що пов'язані з самокритикою, соромом або почуттям провини. Поєднання когнітивного аналізу, емоційного усвідомлення та практичних дій створює цілісну платформу для трансформації ставлення до себе [17].

Екзистенційний підхід надає самоприйняттю особливого змісту, який виходить далеко за межі традиційного розуміння особистісного ставлення до

себе. У межах цієї парадигми самоприйняття розглядається не як ізольований психічний конструкт чи результат самооцінки, а як глибоке екзистенційне переживання особистості, яке формується на ґрунті усвідомлення власної свободи, відповідальності, скінченності людського життя та неоднозначності буття. У такому контексті прийняти себе — означає не лише погодитися з певними рисами характеру чи біографічними фактами, а й визнати всю повноту власного існування, з усіма його суперечностями, тіньовими сторонами, втратами, сумнівами, а також потенціалом, що ще не реалізований.

Самоприйняття в екзистенційному вимірі включає здатність жити в умовах невизначеності, не прагнучи до повного контролю над майбутнім, і визнавати свою вразливість як природний елемент людської природи. У цьому сенсі воно стає процесом зустрічі людини з правдою про себе, з реальністю без ілюзій, але і без осуду. Такий процес не завжди є комфортним, оскільки передбачає необхідність зіштовхнутися з екзистенційною тривогою, яка виникає внаслідок усвідомлення свободи вибору та відповідальності за власне життя. Однак саме це усвідомлення часто стає відправною точкою для справжньої трансформації: людина більше не прагне відповідати зовнішнім стандартам чи очікуванням, а поступово будує цілісне «Я» на основі глибинного розуміння себе [41].

Завдяки екзистенційному підходу самоприйняття починає розглядатися як готовність не лише визнавати свої сильні сторони, але й жити у мирі з власною недосконалістю, з тим, що неможливо змінити, і з тими сторонами буття, які викликають біль, сум або втому. Прийняття в цьому сенсі — це акт мужності, що дозволяє людині повноцінно бути присутньою у власному житті, не втікаючи від його складностей. Людина перестає уникати власної історії, навіть якщо вона містить етапи болю, помилок або втрат, і навпаки — починає надавати сенс тим подіям, які раніше сприймалися як хаотичні або травматичні.

Важливим аспектом такого підходу є визнання того, що цінність особистості не зникає навіть у моменти слабкості, сумнівів чи відсутності досягнень. У центрі екзистенційної концепції знаходиться ідея, що сама здатність до саморефлексії, до постановки питань про сенс життя, про себе як

цілісну істоту вже свідчить про духовну глибину особистості. У цьому контексті самоприйняття перетворюється на шлях до внутрішньої свободи, на процес, у якому людина визнає себе автором власної долі, а не лише пасивним продуктом соціальних, сімейних чи біографічних обставин.

Варто також враховувати позитивний підхід, що розвинувся в межах сучасної психологічної науки завдяки працям таких дослідників, як Мартін Селігман, Крістофер Пітерсон, Майкл Шелдон та інші, які зробили значний внесок у формування нової парадигми розуміння людського функціонування. У межах цього підходу самоприйняття розглядається не лише як окремий феномен, а як органічна частина ширшого конструкта психологічного благополуччя, що включає в себе усвідомлення власних сильних сторін, внутрішню стійкість, оптимізм, здатність до переживання позитивних емоцій, рефлексію, а також орієнтацію на змістовне та ціннісне життя [19, с.40].

Позитивна психологія акцентує увагу не на патологіях, дефіцитах чи дисфункціях, а на можливостях людини реалізовувати свій потенціал, долати труднощі завдяки наявним внутрішнім ресурсам, будувати життя на основі цінностей, які мають особистісний сенс. У цьому контексті самоприйняття розуміється як здатність визнавати себе не лише як носія певних рис чи здібностей, а як цілісну особистість, що має право бути собою в усіх своїх проявах. Особливе місце у цьому процесі займає розвиток сильних сторін характеру, таких як доброзичливість, життєлюбність, надія, вдячність, здатність до прощення, допитливість, внутрішня мотивація тощо.

У межах цього підходу визнається, що самоприйняття може активно підтримуватися через створення умов для самореалізації, усвідомленої присутності в поточному моменті (*mindfulness*), побудови автентичних стосунків та розвитку емоційної грамотності. Людина, яка регулярно практикує навички позитивної саморефлексії, вчиться фокусуватися не лише на своїх недоліках чи помилках, але й на досягненнях, успіхах, позитивних якостях, навіть у дрібницях щоденного життя. Така практика допомагає сформувати більш доброзичливе

ставлення до себе, зменшує прояви самокритики та емоційного вигорання, підвищує рівень загального задоволення життям.

Згідно з позитивною психологією, формування самоприйняття передбачає не лише пасивне прийняття вже наявних характеристик особистості, а й активну позицію у власному житті — прагнення до зростання, внутрішнього вдосконалення, пошуку сенсу та збереження емоційної рівноваги навіть у стресових ситуаціях. У цьому контексті важливим є розуміння, що людина має силу впливати на якість свого внутрішнього життя, навіть якщо зовнішні обставини є складними чи нестабільними. Таким чином, самоприйняття стає не лише станом, а динамічним процесом самотрансформації, в основі якого лежить здатність особистості бачити у собі не лише обмеження, а й потенціал для зростання.

Особливої уваги вартує також практика позитивної психотерапії, яка інтегрує техніки вдячності, письмової рефлексії, позитивних афірмацій, роботи з успішним досвідом, з метою формування стійкого, підтримуючого образу «Я». Завдяки таким методам особистість вчиться будувати більш гуманне ставлення до себе, зменшувати тиск ідеалів чи зовнішніх стандартів, і натомість орієнтуватися на внутрішній баланс, прийняття, адаптацію та гнучкість [40].

Окрему увагу заслуговує особистісно-орієнтований підхід, який виступає важливою методологічною опорою у процесі формування самоприйняття в дорослому віці. У межах цього підходу ключовим є розуміння особистості як унікального, неповторного цілого, що розвивається в контексті індивідуального життєвого досвіду, культурного середовища, міжособистісних взаємодій, а також власного екзистенційного пошуку. Формування позитивного ставлення до себе у цьому контексті неможливе без глибокого усвідомлення життєвої біографії, значущих подій, ролі дитячого досвіду, а також тих чинників, які визначають поточну ідентичність людини. Особистісно-орієнтований підхід наполягає на важливості гнучкого, контекстуального підходу до кожного індивіда, адже механізми розвитку самоприйняття можуть суттєво варіюватися

залежно від внутрішніх установок, ментальних сценаріїв, рівня рефлексивності, емоційної компетентності та навіть темпераменту.

Цей підхід відмовляється від шаблонних рішень чи уніфікованих інтервенцій, натомість фокусується на створенні безпечного простору для автентичного самовираження особистості. У такому просторі людина може не лише дослідити власні переживання, а й поступово зруйнувати внутрішні бар'єри, що перешкоджають безумовному прийняттю себе. Формування самоприйняття в цьому випадку трактується як процес визнання власної цінності, незважаючи на можливі невдачі, обмеження чи неідеальні сторони, які є притаманними кожній людині. Особистісно-орієнтований підхід визнає право особистості на помилку, сумнів, зміну переконань, внутрішню складність, що, у свою чергу, знижує рівень внутрішнього конфлікту і сприяє гармонізації «Я-образу» [18].

З практичного погляду, реалізація цього підходу передбачає використання широкого спектра індивідуалізованих методів, які мають на меті сприяти самопізнанню, емоційному розвантаженню, посиленню самосвідомості. До таких методів відносяться поглиблені інтерв'ю, психодіагностичні тести, що допомагають виявити унікальні характеристики особистості, групові інтерактивні вправи, тренінги на підвищення самооцінки, а також елементи психотерапевтичного впливу — як у форматі індивідуальної терапії, так і у вигляді групової підтримки чи інтервізійного супроводу. Ефективність цього підходу зумовлена його здатністю адаптуватися до конкретної ситуації особистості, її потреб і можливостей, а також працювати з глибинними рівнями самосвідомості, які не завжди піддаються зміні через зовнішні втручання чи раціональні техніки [40].

Методологічна база формування позитивного самоприйняття у дорослому віці повинна бути міждисциплінарною, з опорою на гуманістичну цінність особистості, пізнавальні механізми саморефлексії, емоційні стратегії прийняття, а також на практичні інструменти психологічної допомоги. Лише інтеграція

зазначених підходів дозволяє досягти сталого позитивного ефекту у розвитку здатності до самоприйняття в умовах сучасного життя дорослої людини.

3.3. Оцінка ефективності програми розвитку самоприйняття та її впливу на психологічне благополуччя

Програма розвитку самоприйняття була створена на основі теоретичних положень гуманістичної психології, когнітивно-поведінкових підходів та результатів емпіричного дослідження, що виявили статистично значущий позитивний зв'язок між рівнем безумовного самоприйняття та психологічного благополуччя у дорослих. Зважаючи на це, постала необхідність у цілеспрямованому психологічному впливі, здатному посилити внутрішню гармонію особистості, підвищити її стресостійкість і розвинути гнучкість у прийнятті себе як цілісної особистості незалежно від зовнішніх обставин. Зазначена програма має психопрофілактичний та психокорекційний характер, спрямована на розширення уявлень особистості про себе, переоцінку негативних переконань, розвиток навичок саморефлексії та формування стабільної позитивної самооцінки.

Метою програми стало сприяння формуванню конструктивного ставлення до себе, розширенню репертуару особистісних ресурсів та зміцненню внутрішньої стабільності через формування безумовного прийняття себе як унікальної та цінної особистості. Така мета реалізувалася через послідовну роботу з когнітивними установками, емоційним досвідом, тілесним самосприйняттям та здатністю до самопідтримки.

Програма була розрахована на дорослих осіб віком від 30 до 50 років, які виявляли труднощі у прийнятті себе, мали знижену самооцінку, виражену самокритику, підвищену залежність від соціального схвалення, а також бажання працювати над собою у межах психологічного супроводу. Заняття проводилися у груповому форматі, що дозволило активізувати внутрішні ресурси через

взаємодію з іншими учасниками, а також створити безпечне середовище для відкритого емоційного обміну.

Структурно програма включала вісім тематичних занять тривалістю 90 хвилин кожне, які реалізовувалися з інтервалом у 5–7 днів. Таке поєднання інтенсивності і тривалості дозволяло забезпечити як глибину рефлексії, так і стійке закріплення нових способів ставлення до себе. Кожне заняття мало свою логіку та внутрішню побудову, передбачало використання інтерактивних методів, таких як арт-терапевтичні вправи, робота з метафорами, техніки когнітивної реструктуризації, рольові діалоги, тілесно-орієнтовані практики та елементи медитації.

Початкові етапи програми були спрямовані на формування довіри в групі, усвідомлення значення самоприйняття та самоцінності, а також розкриття особистої історії через автонарративні практики. Наступні заняття фокусувалися на виявленні деструктивних когнітивних шаблонів, таких як внутрішня критика, перфекціонізм, самознецінення, а також на формуванні альтернативних підтримуючих переконань. Окрема увага приділялася роботі з емоційною сферою: усвідомленню, прийняттю і конструктивному вираженню емоцій, зокрема таких, які зазвичай пригнічуються або заперечуються (сором, провина, гнів, сум).

У подальших етапах програми відбувалася інтеграція нових уявлень про себе через створення ресурсного образу «Я», підкріплення позитивного самоприйняття, формування навичок самопідтримки та зміцнення внутрішнього «опори на себе». Завершення програми було присвячене осмисленню пройденого шляху, формуванню індивідуального плану подальшого саморозвитку та укріпленню мотивації до особистісного зростання.

Очікуваним результатом впровадження програми стало підвищення рівня безумовного самоприйняття, зниження інтенсивності негативного внутрішнього діалогу, посилення емоційної регуляції та підвищення загального суб'єктивного відчуття психологічного благополуччя. Ефективність програми оцінювалася за допомогою повторного психодіагностичного тестування за методиками

безумовного самоприйняття та психологічного благополуччя, що дозволило порівняти динаміку змін та підтвердити позитивний вплив впровадженого психокорекційного втручання.

Оцінка ефективності програми розвитку самоприйняття здійснювалася шляхом повторного застосування психодіагностичних методик, що використовувалися на початковому етапі дослідження: Опитувальника безумовного самоприйняття (SAQ) та Шкали психологічного благополуччя (К. Ріфф). Порівняння результатів до і після впровадження програми дозволило встановити наявність позитивної динаміки у розвитку цільових психологічних характеристик.

Загалом, після завершення програми спостерігалось суттєве зростання показників самоприйняття серед респондентів. Зокрема, кількість осіб із високим рівнем самоприйняття зросла з 35 % до 58 %, а частка респондентів із низьким рівнем зменшилася з 16,7 % до 6,7 %. Схожі тенденції спостерігалися і за результатами шкали психологічного благополуччя: високий рівень добробуту зафіксовано у 63,3 % учасників після проходження програми (проти 40 % на початковому етапі), а низький рівень знизився майже вдвічі — з 13,3 % до 6,7 %.

Для кількісної оцінки ефективності було застосовано t-критерій Стьюдента для залежних вибірок, що дозволив порівняти середні значення до і після участі у програмі. Отримані результати вказали на статистично значущу різницю між показниками самоприйняття ($t = 4,28$; $p < 0,01$) та психологічного благополуччя ($t = 3,91$; $p < 0,01$). Таким чином, з високим рівнем достовірності можна стверджувати про ефективність програми як засобу позитивного впливу на особистість.

Таблиця 3.3.1

Рівень самоприйняття до і після програми

Рівень	До програми (%)	Після програми (%)
Високий	35.0	58.0
Середній	48.3	35.3
Низький	16.7	6.7

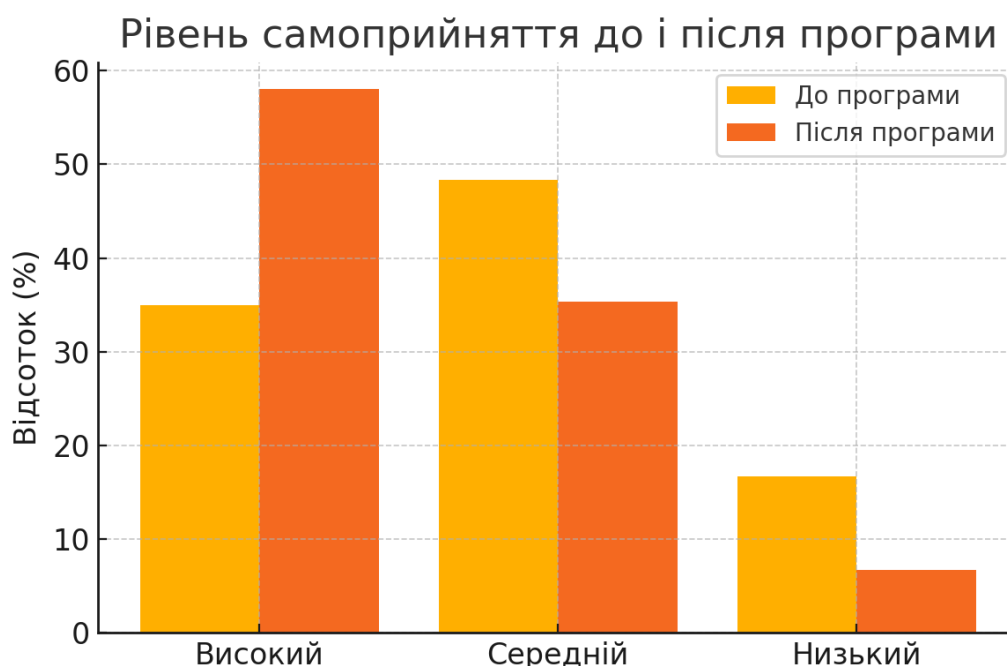

Рис. 3.3.1 Рівень само сприйняття до та після впровадження програми розвитку самосприйняття

Окрему увагу заслуговує якісний зворотний зв'язок, отриманий від учасників. Більшість із них зазначили, що програма дозволила їм краще усвідомити власну цінність, навчитись приймати свої помилки без руйнівної самокритики, а також сформувати нове ставлення до себе як до особистості, що розвивається. Учасники відзначали також покращення емоційного самопочуття, зниження рівня внутрішнього напруження, зміцнення впевненості у власних рішеннях і зростання задоволеності життям загалом.

Загалом результати оцінювання підтвердили ефективність програми як практичного інструменту розвитку безумовного самоприйняття у дорослих, що,

у свою чергу, позитивно впливає на рівень психологічного благополуччя. Такий вплив підтверджує концептуальну модель, згідно з якою самоприйняття виступає ключовим ресурсом для стабілізації внутрішнього стану особистості, формування зрілої самооцінки та підвищення життєвої адаптивності. У подальших дослідженнях дана програма може бути адаптована до потреб окремих вікових, професійних чи соціальних груп, що дозволить ще ширше застосовувати її в психологічній практиці.

Висновки до розділу 3

У третьому розділі було обґрунтовано та представлено програму психологічної підтримки, спрямовану на розвиток безумовного самоприйняття дорослих осіб як чинника їхнього психологічного благополуччя. Теоретичне підґрунтя програми базувалося на синтезі положень гуманістичної, когнітивно-поведінкової, позитивної, екзистенційної та особистісно-орієнтованої психології. Це дозволило створити комплексну, багаторівневу методичну модель, здатну забезпечити не лише посилення позитивного ставлення до себе, а й стимулювати внутрішній розвиток, глибше розуміння власної цінності, ефективніші стратегії подолання особистісних труднощів.

Програма, розроблена на основі емпіричних результатів дослідження, мала за мету формування у дорослої особистості здатності до прийняття себе як цілісної сутності — з усіма сильними й уразливими сторонами, життєвими помилками, здобутками, почуттями та досвідом. Структура програми передбачала поетапну реалізацію: від діагностики початкового рівня самоприйняття до глибинної психоосвітньої та корекційної роботи з переконаннями, емоційними реакціями й поведінковими установками.

Застосування програми в експериментальній групі дозволило виявити позитивні динамічні зміни в учасників: підвищення рівня самоприйняття, зменшення негативних оцінок щодо себе, зростання психологічного благополуччя за ключовими компонентами — автономії, особистісного

зростання, життєвої цілеспрямованості, позитивних міжособистісних взаємин. Таким чином, емпірично було підтверджено ефективність розробленої інтервенції як засобу підтримки ментального здоров'я та особистісного розвитку дорослих осіб.

Загалом результати третього розділу демонструють можливість конструктивного впливу на рівень самоприйняття шляхом впровадження психологічно обґрунтованої програми, адаптованої до потреб дорослої аудиторії. Це відкриває перспективи для подальших досліджень у сфері психологічної профілактики, консультативної практики та формування життєстійкості в умовах сучасних соціальних викликів.

ВИСНОВКИ

У межах виконання поставлених завдань було проведено комплексне теоретико-емпіричне дослідження взаємозв'язку між самоприйняттям та психологічним благополуччям особистості дорослого віку. На основі отриманих результатів сформульовано такі висновки:

У рамках першого завдання розкрито сутність феномену самоприйняття як складного інтегрального конструкту, що включає здатність особистості визнавати й приймати себе в цілісності — з урахуванням як позитивних, так і негативних рис, життєвих помилок, досвіду, недосконалостей. У контексті сучасної психологічної науки самоприйняття розглядається не лише як елемент самооцінки чи образу «Я», але як ключова умова психологічної зрілості, стабільності та ментального здоров'я.

У процесі реалізації другого завдання було проаналізовано основні теоретичні підходи до розуміння психологічного благополуччя особистості, зокрема гуманістичний, позитивний, когнітивно-поведінковий та евідемоністичний. Психологічне благополуччя було визначено як багатовимірне явище, що охоплює внутрішню гармонію, цілеспрямованість, автономність, позитивне сприйняття себе й інших, здатність до особистісного зростання, адаптації та усвідомлення життєвого сенсу.

У межах третього завдання уточнено вікові особливості прояву самоприйняття та психологічного благополуччя у дорослому віці. Показано, що в період зрілості особистість стикається з необхідністю переосмислення свого життєвого шляху, інтеграції досвіду, прийняття власної недосконалості. Самоприйняття в цей період набуває особливого значення як внутрішня опора, яка сприяє збереженню психологічної стабільності й високому рівню суб'єктивного благополуччя.

Четверте завдання реалізовувалося через опис організації та методики емпіричного дослідження. Було сформовано вибірку із 60 респондентів віком від 30 до 50 років. У дослідженні застосовано валідні та надійні психодіагностичні

методики — шкалу психологічного благополуччя К. Ріфф і опитувальник безумовного самоприйняття (USAQ), а також статистичні методи обробки даних, зокрема коефіцієнт кореляції Пірсона.

У межах п'ятого завдання проаналізовано рівень розвитку самоприйняття у досліджуваних осіб. Результати засвідчили, що більшість респондентів мають середній рівень самоприйняття (48.3%), 35% — високий, тоді як низький рівень продемонстрували лише 16.7% учасників. Ці дані свідчать про актуальність роботи у напрямі підвищення самоприйняття для забезпечення особистісного добробуту.

Реалізуючи шосте завдання, результати емпіричного дослідження було зіставлено з теоретичними положеннями. З'ясовано, що дані дослідження узгоджуються з теоретичними моделями: виявлений сильний позитивний зв'язок між рівнем самоприйняття та рівнем психологічного благополуччя ($r = 0.92$; $p < 0.001$) підтверджує гіпотезу про функціональний вплив прийняття себе на відчуття життєвої гармонії, задоволеності та емоційного балансу.

У сьомому завданні була розроблена програма психологічної підтримки, спрямована на розвиток самоприйняття як ресурсу психологічного благополуччя. Програма базується на теоретичних засадах гуманістичної, когнітивної, позитивної та екзистенційної психології, передбачає поетапну реалізацію — від діагностики й формування рефлексії до практичного опанування технік прийняття себе, самоспівчуття, усвідомленості та переоцінки негативних переконань.

Дослідження не лише підтвердило значущість самоприйняття для забезпечення психологічного благополуччя дорослих, а й запропонувало практичний інструментарій для його розвитку, що може бути використаний у психологічній практиці, тренінговій та консультативній роботі.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Березовська Л. І. Психологічне благополуччя та задоволеність життям: емпіричний ракурс. Вісник Національного університету оборони України 3(53). 2019. С. 24-29.
2. Благополуччя особистості як мета психологічних і соціальних практик: матеріали всеукраїнського науково-практичного семінару / за ред. Ю. М. Швалба. Київ : Інститут психології імені Г.С. Костюка НАПН України, 2019. 54 с.
3. Блозва П. Можливості КПТ низької інтенсивності в розгортанні психологічних ресурсів особи: на прикладі роботи із тривожними проявами у часи пандемії. Психосоціальні ресурси особистісного та соціального розвитку в епоху глобалізації: матеріали міжнародної науково-практичної конференції. Тернопіль: ЗУНУ, 2022. Т2.148-152.
4. Блохіна І. О. Психологічні причини виникнення тривожності. Науковий вісник Ужгородського національного університету. Вип. 4. 2021. С. 82-86.
5. Василюк Ф. Є. Психологія переживання: аналіз переживання в посттравматичних ситуаціях. Київ : Смолоскип, 2020. 264 с.
6. Варій М. Й. Загальна психологія : Навчальний посібник. Для студ. психол. і педагог. Спеціальностей. Львів: Край, 2005. 288 с.
7. Володарська Н. Д. Почуття благополуччя у контексті психології цінностей особистості. Актуальні проблеми психології: зб. наук. праць Інституту психології імені Г. С. Костюка НАПН України. Том VI: Психологія 56 обдарованості, 2019. С.145-155.
[URL:http://appspsychology.org.ua/data/jrn/v6/i15/17.pdf](http://appspsychology.org.ua/data/jrn/v6/i15/17.pdf) (дата звернення: 15.05.2025)
8. Волошок О. В. Психологічний аналіз проблеми тривожності особистості. Проблеми сучасної психології: зб. наукових праць Київ. ПНУ імені Івана Огієнка, Інституту психології ім. Г.С. Костюка АПН України, 2010. Випуск 10 С. 120-128.

9. Герман Д. Психологічна травма та шляхи до видужання: наслідки насильства - від знущань у сім'ї до політичного терору. Львів : Вид-во Старого Лева, 2015. 416 с.
10. Горбенко Ю. Л., Горбенко А. Ю. Інформаційно-психологічні та ментальні чинники російсько-українського протистояння. Вісник Національного університету оборони України, 2015. № 1 (44), С. 50-57.
11. Гресь Л. О. Наукові підходи до аналізу чинників перебігу кризи середини життя. Вісник Харківського національного педагогічного університету імені Г.С. Сковороди Сер.: Психологія, 2014. Т. 1. № 44. Т. 6. С. 59-65.
12. Гринечко А. Я. Співвідношення рівнів тривожності та самооцінки сучасної молоді. Вісник психології і соціальної педагогіки. 2010. Вип. 2. С. 54-72. URL:<http://www.psyh.kiev.ua> (дата звернення: 20.05.2025)
13. Дзюба Т. М. «Життєва криза» як феномен внутрішнього світу дорослої людини. Актуальні проблеми психології : зб. наукових праць Інституту психології імені Г.С. Костюка НАПН України [ред. кол. : С.Д. Максименко (гол. ред.) та ін.]. Київ : А.С.К., 2012. Т. I : Організаційна психологія. Соціальна психологія. Економічна психологія, 2011. Част. 32. С. 155-160
14. Дзюба Т. М. Психологія дорослості з основами геронтопсихології: навч. посіб. для студентів вищих навчальних закладів. Київ : ЦУЛ, 2013. 172 с.
15. Іванцев Н., Потоцька О. Вплив ціннісних орієнтацій на формування уявлень про психологічне благополуччя у студентської молоді. URL: [http: 57 C:/Users/User/Downloads/433-1%D1%82%D0%B0%D1%82%D1%82%D1%96-2544-1-10-20191106.pdf](http://57C:/Users/User/Downloads/433-1%D1%82%D0%B0%D1%82%D1%82%D1%96-2544-1-10-20191106.pdf) (дата звернення: 25.05.2025)
16. Ільїна Ю. М. Психологічна модель успішності в кризові періоди: онтологія проблематики.
URL:<http://www.newlearning.org.ua/default/files/praci/zbirnyk2008/6.htm> (дата звернення: 15.05.2025)
17. К.Ріфф: процес та результати адаптації. Практична психологія та соціальна робота, 2011. С.1-9.

18. Карамушка, Л., Терещенко, К., & Креденцер, О. Адаптація на українській вибірці методик «The Modified BBC Subjective Well-being Scale (BBC-SWB)» та «Positive Mental Health Scale (PMH-scale)». *Організаційна психологія. Економічна психологія*, 2022.3-4 (27), 85-94. <https://doi.org/10.31108/2.2022.3.27.8>.
19. Каргіна Н. В. Духовний розвиток особистості як умова її психологічного благополуччя. *Проблеми сучасної психології особистості : матеріали наук.-практ. конф. молодих учених та студентів, м. Одеса, 14 травня 2015 р.* Одеса : Лерадрук, 2015. Вип. 6. с. 295-300.
20. Каргіна Н. В. Основні підходи до вивчення психологічного благополуччя : теоретичний аспект. *Наука і освіта*. Одеса, 2015. № 3. С.48- 55.
21. Каргіна Н. В. Основні підходи до вивчення психологічного благополуччя: теоретичний аспект. *Наука і освіта*. 2015. № 3. С. 48-55.
22. Кучманіч І. М. Психологічний механізм виникнення та перебігу психологічної травми в особистості. *Проблеми сучасної психології*. 2017. Вип. 36. С. 146-159
23. Карсканова С. В. Опитувальник «Шкали психологічного благополуччя» К. Ріфф: процес та результати адаптації. *Практична психологія та соціальна робота*, Київ, 2011. №1(142). с. 1-9.
24. Левіт Л. З. Психологія розвитку й реалізації життєвого потенціалу суб'єкта : автореф. дис. ... д-ра. психол. Наук : 19.00.01. Київ, 2016. 40 с.
25. Максименко С.Д. Теоретичні основи психології особистості. Київ : НПУ імені М.П. Драгоманова, 2009. 532 с.
26. Огієнка, Інституту психології ім. Г.С. Костюка 173 АПН України / За ред. С.Д. Максименка Вип. 10. Кам'янець Подільський: Аксіома, 2010. С. 120-133.
27. Олександров Ю. М. Саморегуляція як чинник психологічного благополуччя. *Вісник ХНПУ ім. Г.С. Сковороди. Психологія*. Вип. 32. Х. ХНПУ. 2009. С. 175-179.

28. Орбан-Лембрик Л. Е. Соціальна психологія: Підручник: У 2 кн. Кн. 2: Соціальна психологія груп. Прикладна соціальна психологія Київ: Либідь, 2006.
29. Про становище молоді в Україні. Щорічна доповідь президента України Кабінету Міністрів та Верховній Раді України, 2019. URL: <https://mms.gov.ua/molodizhna-politika/baza-doslidzhen/shchorichnadopovid-pro-stanovishche-molodi> (дата звернення: 18.05.2025)
30. Ріфф К.Д. Психологічне благополуччя: структура, виміри, взаємозв'язки. Психологія особистості. 2021. № 2. С. 5–18.
31. Розвиток суб'єктної активності дорослих у віртуальному просторі: монографія / М. Смульсон та ін. ; за ред. М. Смульсон. Київ : Ін-т психології ім. Г.С. Костюка НАПН України, 2018. 180 с.
32. Чиханцова, О. А. Зв'язок життєстійкості та психологічного благополуччя особистості. Психологічні координати розвитку особистості: реалії та перспективи: зб. наук. матер. IV міжн. наук. конференц. Полтава : ПНУ, 2018. С. 185-187.
33. Чорний С. В. Нейро - та психофізіологічний аналіз стану тривожності у людини : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. біолог. наук : 03.00.13. Сімферополь, 2007. 21 с. 56
34. Шевченко Н. Ф., Калюжна Є. М. Гіперфункція тривожності у підлітків: превентивна стратегія. Практична психологія та соціальна робота. 2007. № 7 (100). С. 17-22.
35. Яворська - Ветрова І. В. Система ставлень як чинник психологічного благополуччя особистості: онтогенетичний аспект. Освітній простір в контексті гуманістичної парадигми: психологічні пріоритети сучасності: Зб. наук. праць / за ред. С. Д. Максименка. Київ: Інститут психології імені Г. С. Костюка НАПН України, 2020. С. 226-232.
36. Яворська Л. М. Фактори становлення психологічного благополуччя особистості. Наука і освіта. 2014. №12. С. 216-220.

37. Ямницький В. М. Суб'єктність та відповідальність як системоутворювальні параметри життєворчої активності особистості. Психологічний часопис. 2016. № 2(4). С. 163-174.
38. Яценко Т.С. Основи глибинної психокорекції: феноменологія, теорія і практика : навч. посіб. Київ : Вища школа, 2004. 382 с
39. Яценко Т.С. Теорія і практика групової психокорекції: Активне соціальнопсихологічне навчання: навч. посіб. Київ.: Вища школа., 2004. 679с.
40. Актор А. Relationship between achievement motivation, trait anxiety and self-esteem. Antalya: Biology of sport., 2006. P. 127-141.
41. Alexandrova Anna. «Values and the Science of Well-being: A Recipe for Mixture». In Oxford Handbook for Philosophy of Social Science, edited by Kincaid, Harold, 2012. P. 625-645. Oxford: Oxford University Press., с. 645
42. Diener E., Chan M. Y. Happy people live longer: Subjective well-being contributes to health and longevity. Applied Psychology: Health and Well-Being. 2011. № 3(1). P. 1-43.
43. Egan SJ, McEvoy P, Wade TD, Ure S, Johnson AR, Gill C, Greene D, Wilker L, Anderson R, Mazzucchelli TG, Brown S, Shafran R. Unguided low intensity cognitive behaviour therapy for anxiety and depression during the COVID-19 pandemic: A randomised trial. Behav Res Ther. 2021 Sep; 144:103902. doi:10.1016/j.brat.2021.103902.
44. Keyes C. L. M. Social Well-Being. Social Psychology Quarterly. 1998. Vol. 6. No 2. P. 121–140
45. May R. The Problem of Anxiety. 2001. 432 p.
46. Rogers Carl Ransom. On becoming a person: A therapist's view of psychotherapy. Boston : Houghton Mifflin Harcourt, 1995. 420 p.
47. Ryan R.M., Deci E.L. The darker and brighter sides of human existence: Basic psychological needs as a unifying concept. Psychological Inquiry, 2000. Vol. 11, P. 319-338.
48. Ryff C.D., Keyes C.L. The structure of psychological well-being revisited. Journal of Personality and Social Psychology. 1995. Vol. 4. № 69. P. 719- 727.

49. Ryff C.D. Psychological well-being revisited: advances in the science and practice of eudaimonia. *Psychotherapy and Psychosomatics*. 2014. Vol. 83(1). P. 10–28.
50. Waterman A.S. Reconsidering happiness: A eudaimonist's perspective. *Journal of Positive Psychology*. 2008. Vol. 3, P. 234-252.
51. Waterman A.S. The Questionnaire for Eudaimonic Well-Being: Psychometric properties, demographic comparisons, and evidence of validity. A.S. Waterman. *The Journal of Positive Psychology: Dedicated to furthering research and promoting good practice*. 2010. Vol. 5. P. 41-61.

ДОДАТКИ

ДОДАТОК А

Опитувальник безумовного самоприйняття (Unconditional Self-Acceptance Questionnaire), розробленого Дж. Чамберлайном, Д. Хаага Опитувальник безумовного самоприйняття (Unconditional Self-Acceptance Questionnaire), розробленого Дж. Чамберлайном, Д. Хаага в адаптованій нами україномовній версії.

Опитувальник містить 20 тверджень, які оцінюються за 7-бальною шкалою, у якій 1 – майже повністю неправда, 2 – зазвичай неправда, 3 – більшою мірою неправда ніж правда, 4 – однаковою мірою правда і неправда, 5 – більшою мірою правда ніж неправда, 6 – зазвичай правда, 7 – майже повністю правда. Дев'ять тверджень опитувальника (2, 3, 5, 8, 9, 11, 17, 18, 20) мають прямий порядок обрахування балів, і вищий бал за оцінювання змісту твердження означає вищий рівень безумовного самоприйняття, решта одинадцять тверджень (1, 4, 6, 7, 10, 12, 13, 14, 15, 16, 19) мають зворотній порядок обрахування і нижчий бал означає вищий рівень безумовного самоприйняття. Максимальна кількість балів за методику 140 бали.

1. Інструкція: Позначте, будь ласка, якою мірою кожне твердження відповідає Вашому стану. Зліва біля кожного твердження напишіть відповідну цифру, дотримуючись цього ключа:

- 1 – цілковита неправда
- 2 – зазвичай неправда
- 3 – більше неправда, ніж правда
- 4 – важко визначитись
- 5 – більше правда, ніж неправда
- 6 – зазвичай правда
- 7 – цілковита правда

___ 1. Коли мене хвалять, відчуваю себе більш цінним як особистість.

- ___ 2. Відчуваю свою цінність навіть коли не взмозі досягнути якоїсь важливої для мене мети.
- ___ 3. Коли про мене негативно відгукуються, розцінюю це як можливість покращити свою поведінку чи якість роботи.
- ___ 4. Відчуваю, що деякі люди вартують більше за інших.
- ___ 5. Серйозні помилки трохи засмучують мене, але загалом не впливають на моє самовідчуття.
- ___ 6. Інколи замислююсь над тим, яка я людина – добра чи погана.
- ___ 7. Для почуття гідності, мене мають любити люди, яких я ціную.
- ___ 8. Ставлячи перед собою цілі, покладаю надію, що вони зроблять мене щасливішим.
- ___ 9. На мою думку, саме компетентність у багатьох сферах прикрашає людину.
- ___ 10. Моє відчуття самоцінності великою мірою залежить від порівняння себе з іншими.
- ___ 11. Думаю, що маю цінність просто через те, що я людина.
- ___ 12. Коли хтось негативно відгукується про мене, мені часто буває важко це відкрито прийняти.
- ___ 13. Ставлю перед собою ті цілі, що можуть довести мою цінність.
- ___ 14. Невдачі знижують мою самооцінку.
- ___ 15. Вважаю, що успішні в будь-якій сфері люди заслуговують на особливу цінність.
- ___ 16. Коли тебе хвалять, це допомагає мені знайти свої сильні сторони.
- ___ 17. Відчуваю свою особистісну цінність навіть якщо інші засуджують мене.
- ___ 18. Визначаючи свою цінність, я не порівнюю себе з іншими.
- ___ 19. Коли мене критикують чи в мене щось не виходить, мій настрій погіршується.
- ___ 20. Вважаю поганою ідеєю розмірковувати над тим, наскільки я цінний як особистість.

ДОДАТОК Б

Методика Шкала психологічного благополуччя (The scales of psychological well-being) - призначена для вимірювання вираженості основних складових психологічного добробуту, автор Керол Ріфф.

1. Більшість моїх знайомих вважають мене люблячою і відданою людиною.

- a) абсолютно не згоден
- b) не згоден
- c) скоріше не згоден
- d) скоріше згоден
- e) згоден
- f) абсолютно згоден

2. Іноді я змінюю свою поведінку чи спосіб мислення, щоб не виділятися.

- a) абсолютно не згоден
- b) не згоден
- c) скоріше не згоден
- d) скоріше згоден
- e) згоден
- f) абсолютно згоден

3. Як правило, я вважаю себе відповідальним за те, як я живу.

- a) абсолютно не згоден
- b) не згоден
- c) скоріше не згоден
- d) скоріше згоден
- e) згоден
- f) абсолютно згоден

4. Мене не цікавлять заняття, які принесуть результат у віддаленому майбутньому.

- a) абсолютно не згоден
- b) не згоден

- c) скоріше не згоден
- d) скоріше згоден
- e) згоден
- f) абсолютно згоден

5. Мені приємно думати про те, що я зробив у минулому і сподіваюся зробити в майбутньому.

- a) абсолютно не згоден
- b) не згоден
- c) скоріше не згоден
- d) скоріше згоден
- e) згоден
- f) абсолютно згоден

6. Коли я озираюся назад, мені подобається, як склалося моє життя.

- a) абсолютно не згоден
- b) не згоден
- c) скоріше не згоден
- d) скоріше згоден
- e) згоден
- f) абсолютно згоден

7. Підтримка близьких стосунків була пов'язана для мене із труднощами та розчаруваннями.

- a) абсолютно не згоден
- b) не згоден
- c) скоріше не згоден
- d) скоріше згоден
- e) згоден
- f) абсолютно згоден

8. Я не боюся висловлювати свою думку, навіть якщо вона суперечить думці більшості.

- a) абсолютно не згоден

- b) не згоден
- c) скоріше не згоден
- d) скоріше згоден
- e) згоден
- f) абсолютно згоден

9. Вимоги повсякденного життя часто пригнічують мене.

- a) абсолютно не згоден
- b) не згоден
- c) скоріше не згоден
- d) скоріше згоден
- e) згоден
- f) абсолютно згоден

10. В принципі, я вважаю, що з часом дізнаюся про себе дедалі більше.

- a) абсолютно не згоден
- b) не згоден
- c) скоріше не згоден
- d) скоріше згоден
- e) згоден
- f) абсолютно згоден

11. Я живу сьогоднішнім днем і не особливо замислююсь про майбутнє.

- a) абсолютно не згоден
- b) не згоден
- c) скоріше не згоден
- d) скоріше згоден
- e) згоден
- f) абсолютно згоден

12. Загалом я впевнений у собі.

- a) абсолютно не згоден
- b) не згоден
- c) скоріше не згоден

d) скоріше згоден

e) згоден

f) абсолютно згоден

13. Мені часто буває самотньо через те, що у мене мало друзів, з якими я можу поділитися своїми проблемами.

a) абсолютно не згоден

b) не згоден

c) скоріше не згоден

d) скоріше згоден

e) згоден

f) абсолютно згоден

14. На мої рішення зазвичай не впливає те, що роблять інші.

a) абсолютно не згоден

b) не згоден

c) скоріше не згоден

d) скоріше згоден

e) згоден

f) абсолютно згоден

15. Я не дуже добре вписуюся в коло людей, що оточують мене.

a) абсолютно не згоден

b) не згоден

c) скоріше не згоден

d) скоріше згоден

e) згоден

f) абсолютно згоден

16. Я належу до тих людей, яким подобається пробувати все нове.

a) абсолютно не згоден

b) не згоден

c) скоріше не згоден

d) скоріше згоден

e) згоден

f) абсолютно згоден

17. Я намагаюся зосередитися на сьогодні, бо майбутнє майже завжди приносить якісь проблеми.

a) абсолютно не згоден

b) не згоден

c) скоріше не згоден

d) скоріше згоден

e) згоден

f) абсолютно згоден

18. Мені здається, що багато моїх знайомих досягли більшого успіху, ніж я.

a) абсолютно не згоден

b) не згоден

c) скоріше не згоден

d) скоріше згоден

e) згоден

f) абсолютно згоден

19. Я люблю задушевні бесіди з рідними чи друзями.

a) абсолютно не згоден

b) не згоден

c) скоріше не згоден

d) скоріше згоден

e) згоден

f) абсолютно згоден

20. Мене турбує те, що думають про мене інші.

a) абсолютно не згоден

b) не згоден

c) скоріше не згоден

d) скоріше згоден

e) згоден

f) абсолютно згоден

21. Я справляюсь зі своїми повсякденними турботами.

a) абсолютно не згоден

b) не згоден

c) скоріше не згоден

d) скоріше згоден

e) згоден

f) абсолютно згоден

22. Я не хочу пробувати нові види діяльності - моє життя і так мене влаштовує.

a) абсолютно не згоден

b) не згоден

c) скоріше не згоден

d) скоріше згоден

e) згоден

f) абсолютно згоден

23. Моє життя має сенс.

a) абсолютно не згоден

b) не згоден

c) скоріше не згоден

d) скоріше згоден

e) згоден

f) абсолютно згоден

24. Якби в мене була така можливість, я багато чого в собі змінив би.

a) абсолютно не згоден

b) не згоден

c) скоріше не згоден

d) скоріше згоден

e) згоден

f) абсолютно згоден

25. Мені здається важливо бути добрим слухачем, коли близькі друзі діляться зі мною своїми проблемами.

- a) абсолютно не згоден
- b) не згоден
- c) скоріше не згоден
- d) скоріше згоден
- e) згоден
- f) абсолютно згоден

26. Для мене важливіше бути у згоді із самим собою, ніж отримувати схвалення оточуючих.

- a) абсолютно не згоден
- b) не згоден
- c) скоріше не згоден
- d) скоріше згоден
- e) згоден
- f) абсолютно згоден

27. Я часто відчуваю, що мої обов'язки пригнічують мене.

- a) абсолютно не згоден
- b) не згоден
- c) скоріше не згоден
- d) скоріше згоден
- e) згоден
- f) абсолютно згоден

28. Мені здається, що новий досвід, здатний змінити мої уявлення про себе та навколишній світ, дуже важливий.

- a) абсолютно не згоден
- b) не згоден
- c) скоріше не згоден
- d) скоріше згоден
- e) згоден

f) абсолютно згоден

29. Мої повсякденні справи часто здаються мені банальними та незначними.

a) абсолютно не згоден

b) не згоден

c) скоріше не згоден

d) скоріше згоден

e) згоден

f) абсолютно згоден

30. Загалом я собі подобаюсь.

a) абсолютно не згоден

b) не згоден

c) скоріше не згоден

d) скоріше згоден

e) згоден

f) абсолютно згоден

31. У мене не так багато знайомих, готових вислухати мене, коли мені потрібно виговоритися.

a) абсолютно не згоден

b) не згоден

c) скоріше не згоден

d) скоріше згоден

e) згоден

f) абсолютно згоден

32. На мене впливають сильні люди.

a) абсолютно не згоден

b) не згоден

c) скоріше не згоден

d) скоріше згоден

e) згоден

f) абсолютно згоден

33. Якби я був нещасний у житті, я вжив би ефективних заходів, щоб змінити ситуацію.

- a) абсолютно не згоден
- b) не згоден
- c) скоріше не згоден
- d) скоріше згоден
- e) згоден
- f) абсолютно згоден

34. Якщо замислитися, то з роками я не став набагато кращим.

- a) абсолютно не згоден
- b) не згоден
- c) скоріше не згоден
- d) скоріше згоден
- e) згоден
- f) абсолютно згоден

35. Я не дуже добре усвідомлюю, чого хочу досягти у житті.

- a) абсолютно не згоден
- b) не згоден
- c) скоріше не згоден
- d) скоріше згоден
- e) згоден
- f) абсолютно згоден

36. Я робив помилки, але все, що не робиться, — все на краще.

- a) абсолютно не згоден
- b) не згоден
- c) скоріше не згоден
- d) скоріше згоден
- e) згоден
- f) абсолютно згоден

37. Я вважаю, що багато чого отримую від друзів.

- a) абсолютно не згоден
- b) не згоден
- c) скоріше не згоден
- d) скоріше згоден
- e) згоден
- f) абсолютно згоден

38. Людям рідко вдається вмовити мене зробити те, чого я сам не хочу.

- a) абсолютно не згоден
- b) не згоден
- c) скоріше не згоден
- d) скоріше згоден
- e) згоден
- f) абсолютно згоден

39. Я непогано впораюся зі своїми фінансовими справами.

- a) абсолютно не згоден
- b) не згоден
- c) скоріше не згоден
- d) скоріше згоден
- e) згоден
- f) абсолютно згоден

40. На мій погляд, людина здатна рости і розвиватися у будь-якому віці.

- a) абсолютно не згоден
- b) не згоден
- c) скоріше не згоден
- d) скоріше згоден
- e) згоден
- f) абсолютно згоден

41. Колись я ставив перед собою цілі, але тепер це здається мені марнуванням часу.

- a) абсолютно не згоден

- b) не згоден
- c) скоріше не згоден
- d) скоріше згоден
- e) згоден
- f) абсолютно згоден

42. Багато в чому я розчарований своїми досягненнями у житті.

- a) абсолютно не згоден
- b) не згоден
- c) скоріше не згоден
- d) скоріше згоден
- e) згоден
- f) абсолютно згоден

43. Мені здається, що у більшості людей більше друзів, ніж у мене.

- a) абсолютно не згоден
- b) не згоден
- c) скоріше не згоден
- d) скоріше згоден
- e) згоден
- f) абсолютно згоден

44. Для мене важливіше пристосуватися до оточуючих людей, ніж самотужки відстоювати свої принципи.

- a) абсолютно не згоден
- b) не згоден
- c) скоріше не згоден
- d) скоріше згоден
- e) згоден
- f) абсолютно згоден

45. Я засмучуюсь, коли не встигаю зробити все, що намічено на день.

- a) абсолютно не згоден
- b) не згоден

- c) скоріше не згоден
- d) скоріше згоден
- e) згоден
- f) абсолютно згоден

46. Згодом я став краще розумітися на житті, і це зробило мене сильнішим і компетентнішим.

- a) абсолютно не згоден
- b) не згоден
- c) скоріше не згоден
- d) скоріше згоден
- e) згоден
- f) абсолютно згоден

47. Мені приносить задоволення складати плани на майбутнє і втілювати їх у життя.

- a) абсолютно не згоден
- b) не згоден
- c) скоріше не згоден
- d) скоріше згоден
- e) згоден
- f) абсолютно згоден

48. Як правило, я пишаюся собою і тим, який спосіб життя веду.

- a) абсолютно не згоден
- b) не згоден
- c) скоріше не згоден
- d) скоріше згоден
- e) згоден
- f) абсолютно згоден

49. Навколишні вважають мене чуйною людиною, у якої завжди знайдеться час для інших.

- a) абсолютно не згоден

- b) не згоден
- c) скоріше не згоден
- d) скоріше згоден
- e) згоден
- f) абсолютно згоден

50. Я впевнений у своїх судженнях, навіть якщо вони йдуть урозріз із загальноприйнятою думкою.

- a) абсолютно не згоден
- b) не згоден
- c) скоріше не згоден
- d) скоріше згоден
- e) згоден
- f) абсолютно згоден

51. Я вмю розраховувати свій час так, щоб все робити вчасно.

- a) абсолютно не згоден
- b) не згоден
- c) скоріше не згоден
- d) скоріше згоден
- e) згоден
- f) абсолютно згоден

52. У мене є відчуття, що з роками я став кращим.

- a) абсолютно не згоден
- b) не згоден
- c) скоріше не згоден
- d) скоріше згоден
- e) згоден
- f) абсолютно згоден

53. Я активно намагаюся здійснювати плани, які складаю для себе.

- a) абсолютно не згоден
- b) не згоден

- c) скоріше не згоден
- d) скоріше згоден
- e) згоден
- f) абсолютно згоден

54. Я заздрю способу життя багатьох людей.

- a) абсолютно не згоден
- b) не згоден
- c) скоріше не згоден
- d) скоріше згоден
- e) згоден
- f) абсолютно згоден

55. У мене було мало теплих довірливих стосунків з іншими людьми.

- a) абсолютно не згоден
- b) не згоден
- c) скоріше не згоден
- d) скоріше згоден
- e) згоден
- f) абсолютно згоден

56. Мені важко висловлювати свою думку щодо спірних питань.

- a) абсолютно не згоден
- b) не згоден
- c) скоріше не згоден
- d) скоріше згоден
- e) згоден
- f) абсолютно згоден

57. Я зайнята людина, але я отримую задоволення від того, що я справляюся зі справами.

- a) абсолютно не згоден
- b) не згоден
- c) скоріше не згоден

- d) скоріше згоден
- e) згоден
- f) абсолютно згоден

58. Я не люблю опинятися у нових ситуаціях, коли потрібно міняти звичну для мене манеру поведінки.

- a) абсолютно не згоден
- b) не згоден
- c) скоріше не згоден
- d) скоріше згоден
- e) згоден
- f) абсолютно згоден

59. Я не належу до людей, які блукають по життю без жодної мети.

- a) абсолютно не згоден
- b) не згоден
- c) скоріше не згоден
- d) скоріше згоден
- e) згоден
- f) абсолютно згоден

60. Можливо, я ставлюся до себе гірше, ніж більшість людей.

- a) абсолютно не згоден
- b) не згоден
- c) скоріше не згоден
- d) скоріше згоден
- e) згоден
- f) абсолютно згоден

61. Коли справа доходить до дружби, я часто почуваюся стороннім спостерігачем.

- a) абсолютно не згоден
- b) не згоден
- c) скоріше не згоден

d) скоріше згоден

e) згоден

f) абсолютно згоден

62. Я часто змінюю свою точку зору, якщо друзі чи рідні не згодні з нею.

a) абсолютно не згоден

b) не згоден

c) скоріше не згоден

d) скоріше згоден

e) згоден

f) абсолютно згоден

63. Я не люблю будувати плани на день, бо ніколи не встигаю зробити все заплановане.

a) абсолютно не згоден

b) не згоден

c) скоріше не згоден

d) скоріше згоден

e) згоден

f) абсолютно згоден

64. Для мене життя – це безперервний процес пізнання та розвитку.

a) абсолютно не згоден

b) не згоден

c) скоріше не згоден

d) скоріше згоден

e) згоден

f) абсолютно згоден

65. Мені іноді здається, що я вже зробив у житті все, що можна було.

a) абсолютно не згоден

b) не згоден

c) скоріше не згоден

d) скоріше згоден

e) згоден

f) абсолютно згоден

66. Я часто прокидаюся з думкою про те, що жив неправильно.

a) абсолютно не згоден

b) не згоден

c) скоріше не згоден

d) скоріше згоден

e) згоден

f) абсолютно згоден

67. Я знаю, що можу довіряти моїм друзям, а вони знають, що можуть мені довіряти..

a) абсолютно не згоден

b) не згоден

c) скоріше не згоден

d) скоріше згоден

e) згоден

f) абсолютно згоден

68. Я не з тих, хто піддається тиску суспільства в тому, як поводитися і як мислити.

a) абсолютно не згоден

b) не згоден

c) скоріше не згоден

d) скоріше згоден

e) згоден

f) абсолютно згоден

69. Мені вдалося знайти собі підходяще заняття та потрібні мені стосунки.

a) абсолютно не згоден

b) не згоден

c) скоріше не згоден

d) скоріше згоден

e) згоден

f) абсолютно згоден

70. Мені подобається спостерігати, як з роками мої погляди змінилися і стали зрілішими.

a) абсолютно не згоден

b) не згоден

c) скоріше не згоден

d) скоріше згоден

e) згоден

f) абсолютно згоден

71. Цілі, які я ставив перед собою, частіше приносили мені радість, ніж розчарування.

a) абсолютно не згоден

b) не згоден

c) скоріше не згоден

d) скоріше згоден

e) згоден

f) абсолютно згоден

72. У моєму минулому були злети та падіння, але я не хотів би нічого міняти.

a) абсолютно не згоден

b) не згоден

c) скоріше не згоден

d) скоріше згоден

e) згоден

f) абсолютно згоден

73. Мені важко повністю розкритися у спілкуванні з людьми.

a) абсолютно не згоден

b) не згоден

c) скоріше не згоден

d) скоріше згоден

e) згоден

f) абсолютно згоден

74. Мене турбує, як оточуючі оцінюють те, що я вибираю у житті.

a) абсолютно не згоден

b) не згоден

c) скоріше не згоден

d) скоріше згоден

e) згоден

f) абсолютно згоден

75. Мені важко облаштувати своє життя так, як би хотілося.

a) абсолютно не згоден

b) не згоден

c) скоріше не згоден

d) скоріше згоден

e) згоден

f) абсолютно згоден

76. Я вже давно не намагаюся змінити чи покращити своє життя.

a) абсолютно не згоден

b) не згоден

c) скоріше не згоден

d) скоріше згоден

e) згоден

f) абсолютно згоден

77. Мені приємно думати про те, чого я досяг у житті.

a) абсолютно не згоден

b) не згоден

c) скоріше не згоден

d) скоріше згоден

e) згоден

f) абсолютно згоден

78. Коли я порівнюю себе зі своїми друзями та знайомими, то розумію, що я багато в чому краще за них.

- a) абсолютно не згоден
- b) не згоден
- c) скоріше не згоден
- d) скоріше згоден
- e) згоден
- f) абсолютно згоден

79. Ми з моїми друзями ставимося зі співчуттям до проблем один одного.

- a) абсолютно не згоден
- b) не згоден
- c) скоріше не згоден
- d) скоріше згоден
- e) згоден
- f) абсолютно згоден

80. Я суджу про себе виходячи з того, що вважаю важливим, а не з того, що вважають важливим інші.

- a) абсолютно не згоден
- b) не згоден
- c) скоріше не згоден
- d) скоріше згоден
- e) згоден
- f) абсолютно згоден

81. Мені вдалося створити собі таку оселю і такий спосіб життя, які мені дуже подобаються.

- a) абсолютно не згоден
- b) не згоден
- c) скоріше не згоден
- d) скоріше згоден
- e) згоден

f) абсолютно згоден

82. Старого собаку не навчити новим трюкам.

a) абсолютно не згоден

b) не згоден

c) скоріше не згоден

d) скоріше згоден

e) згоден

f) абсолютно згоден

83. Я не впевнений, що мені варто чогось чекати від життя.

a) абсолютно не згоден

b) не згоден

c) скоріше не згоден

d) скоріше згоден

e) згоден

f) абсолютно згоден

84. Кожен має недоліки, але в мене їх більше, ніж в інших. >

a) абсолютно не згоден

b) не згоден

c) скоріше не згоден

d) скоріше згоден

e) згоден

f) абсолютно згоден